

SKONCOVAT S NEKOMUNISTICKOU POLITIKOU VEDENÍ KSČM!

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

DIALOG

OTÁZKY • ODPOVĚDI

KOMUNISTICKÝ LIST

ČÍSLO 353

ZÁŘÍ - ŘÍJEN 2020

ROČNÍK 31

CENA 20,-Kč

Komunisté se nemusí jen kát.

Nemají se proč stydět za svou víru.

...
Komunisté si nemohou nic lhát.

Čeká je dlouhá, odříkavá směna.

Budoucnost nebyla však poražena.

...
A slunce přečte hlavní referát.

Miroslav Florian (Podzimní epištola)

Co nejrychleji změnit politiku KSČM!

Debakl KSČM v říjnových krajských a senátních volbách je další výraznou porážkou reformistické politiky KSČM. Pod vedením Vojtěcha Filipa, jenž stojí v čele strany 15 let, utrpěla KSČM 12. volební propad za sebou, ať již šlo o volby parlamentní, senátní, krajské, komunální nebo do europarlamentu.

V prvních povolebních rozhovorech měli představitelé KSČM ještě tu drzost svádět vinu na voliče. Prý mnozí z nich, zejména starší, v obavách z nákazy koronavirem zůstali při letošních volbách doma. Pokud ovšem tyto představitelé neumí věštit z věstecké koule, netuším, jak by tak rychle mohli získat příslušné statistické údaje.

Nenaplnila se předpověď politologů, že letos bude podstatně nižší volební účast kvůli strachu z nemoci covid-19. V krajských volbách byla naopak druhá nejvyšší účast v tomto druhu voleb za celou jejich historii. KSČM přitom oproti předcházejícím krajským volbám ztratila 135 277 hlasů a 73 mandátů. Jestliže minule získala 86 mandátů, a ani to vůbec nebyla žádná sláva, letos udržela pouze 13 míst, a to jen ve čtyřech krajích ze třinácti.

V 27 volebních obvodech pro senátní volby ani jednou nepostoupil kandidát KSČM do druhého kola a strana nebude mít dál v horní komoře žádné zastoupení.

Činitelé KSČM obviňují z vlastních neúspěchů voliče, ale kdo si přečetl v Haló novinách v pátek 2. 10. - v první den voleb - anketu nazvanou „Půjčete k volbám?“, musí pochybovat, že volební štáby KSČM udělaly opravdu vše, co bylo v jejich silách a možnostech. Místo agitace otiskly jako první odpověď: „Ne, ne. Volit nepůjdu. Politice nerozumím, tak si říkám, že než vybrat někoho špatně, bude lépe tam nechodit.“

V anketě byla uveřejněna i odpověď: „Ani se mi moc nechce. Víte, když jsem poslouchala ty předvolební diskuse, tak jsem tak znechucená, že se mi nikam nechce.“ A jeden manažer dokonce zaperlil: „Nevím. Nevím, jestli mě manželka pustí.“ Kdyby mí učitelé komunistické žurnalistiky mohli sledovat takovou práci nynějších rádoby komunistických novinářů, museli by se v hrobě obracet.

Mnozí možná namítnou, že výsledek voleb je především dopadem populistické politiky Andreje Babiše, jenž si kupuje starší a chudší voliče svými sociálními opatřeními. Částečně budou mít pravdu, ostatně ČSSD ztratila ještě více mandátů než KSČM. ANO převládá levicovou část voličského spektra jako buldozerem

a spolupráce s ANO se dlouhodobě nevyplácí.

Na druhé straně bylo to právě vedení KSČM, které prosadilo toleranci buržoazní vlády miliardáře Babiše. Poslanci KSČM několikrát tuto vládu doslova zachránili, i když v ní nezasedají. Vedoucí činitelé přitom s uspokojením naslouchali řečem o tom, jak přes špatné volební výsledky má KSČM největší vliv od roku 1989. Ve skutečnosti jde o vliv jen zdánlivý a dočasný.

Většina vedoucích činitelů a poslanců KSČM ráda používá vzletná slova převzatá z buržoazní terminologie. A přebírají nejen slova, ale především netřídní a nemarxistické myšlení. Co jiného je třeba oblíbené heslo „KSČM je stranou pro všechny lidi“? Opravdu? Jinými slovy, KSČM je strana pro utlačované i utlačovatele, vykořisťované i vykořisťovatele? To má být ona známka „moderního“ myšlení?

KSČM dlouhodobě doplácí na reformistickou a oportunistickou politickou linii vnucovanou straně postupně krok za krokem po celé období od převratu v roce 1989, na opuštění marxistických třídních přístupů, na prostou ztrátu revolučního charakteru, na odtržení od pracujících, na zhoubnou opatrnost. Ti, kdo tvořili a dodnes tvoří a prosazují tuto linii, se tím mnohdy otevřeně chlubí, takže nás nejde podezírat z nějaké zaujatosti či neobjektivnosti. Ano, KSČM postihuje závažný virus. Nejde o všem o virus z oblasti zdravotnictví, nýbrž „virus“ buržoazního myšlení.

Po tolika letech by mělo být i propagátorům a zastáncům reformismu zřejmé, že tímto směrem již žádné politické tantiémy nemohou získat. Z pohledu stoupenců reformismu je současná politická scéna spíše přeplněna těmito subjekty, a byť možná z populismu, řadí se k nim i ANO. Trvat dál na pokračování této linie je zaslepenost a hloupost. Kdosi moudrý kdysi pravil: „Jeden idiot je jeden idiot. Dva idioti jsou dva idioti. Milión idiotů je zničitelná dějinná síla.“ Přestaňme se chovat jako takoví idioti.

Jestliže chce KSČM přežít jako parlamentní strana, má možná již poslední šanci. Po třech dnech po skončení voleb se vedoucí představitelé KSČM rozhodli „dát své funkce k dispozici“. Výkonný výbor KSČM by jim měl vyhovět, aby nadcházející listopadový sjezd (pokud opět nebude odložen kvůli karanténě) již připravovali noví lidé. Nesmí ovšem jít jen o „kosmetické“ personální změny, nýbrž o volbu nových osobností nikoli reformistické, ale marxistické orientace, o skutečné komunisty. Před každého delegáta sjezdu bych nejráději na stolek položil fotografii z V. sjezdu KSČ a heslo z roku 1929: „Od oportunistické pasivity k bolševické aktivitě.“ Naši kritici beztak křičí, že jsme nostalgiky, tak ať klidně hekají dál. Doufejme, že delegáti budou mít i bez této agitace dobrou historickou paměť a dokážou využít revoluční tradice a zkušenosti.

Ilja Jihlavský

Malé zamyšlení metéra...

Kdo umí, umí! A kdo neumí dělá předsedu senátu... Lukašenko s Putinem jsou podvodníci, protože dostávají v přímé (!) prezidentské volbě 80 procent hlasů, a to je špatně. To my jsme jiní kabrňáci. U nás může být předsedou senátu a prý druhým nejvyšším ústavním „činitelem“ člověk, který dostal v senátním obvodu hlasy sedmi procent voličů. Z logiky věci vyplývá, že tedy 93 procent by ho asi nevolilo.

A to je vy tupci mizerní ta správná demokracie. A disciplína taky musí být, jinak byste lezli po stromech jako vopice. A není to pravda? Představte si park, řekněme na Karláku, a na každém stromě jeden senátor bez disciplíny. Z toho jsem měl vždycky největší strach. Naštěstí vůdce horního septiku věděl, že na klystýru stojí pověst senátu na Tchajwanu a vojna z Čínou z nás udělá chlapy, vy bilbouni pitomí..., a vítězství bude naše!

Nechce se mi urážet Kocourkov, protože mistr pera Poláček všechnu hloupost „vy-vole-ných“ nakonec zase uklidí, ale mám pocit, že u nás už chybí jen ta socha Radeckého na malostranském rynku a vedle ní ty hřibovo obecní veřejné záchodky od „hlaváku“ nebo ze Zvonokos?! Ale ty už jsou skoro zbytečné, když nám tady může kdejaký neumětel kálet na hlavu zcela veřejně a bezostyšně i bez nich!

Pro senát (teda jejich, ne náš) je národ jen hov.. u cesty. Vzpomínám, jak jsem jako vyhecovaný puberták sborově s dalšími „fanoušky“ na fotbale, když se nám něco nepozdávalo, vykřikoval: „Zavolejte

uklízečku! Soudí vidí hovno!“ Napadá mi, že by možná ten senát dovedla uklidit skupinka čínských uklízeček..., ale snažil by asi bylo občas poslechnout prezidenta Zemana, když radí: „Dlouhodobě tvrdím, že Senát lze zrušit jednoduchým opatřením, které spočívá v tom, že v zákonu o státním rozpočtu dáte do kolonky - výdaje na Senát - nulu!“ Moudrá to slova...

Na co se doma podívám, tak je z Číny. My už snad vyrábět ani nic neumíme, ale kšefty z obchodování s Čínou jen tečou. Výhodní spoluobytelé zeměkoule nás nepotřebují vůbec. My je, ale ano. Mnoho čínských měst je počtem obyvatel větší než celá naše republika. Číně nevádí, že obchodujeme s jeho Tchajwanskou částí anebo, že tam zajede pár rádobyumělců. Číně vadí provokace a neucta k tomu, co čínský lid za velice složitých podmínek dokázal. A ten skřet si hraje na Tisa z válečné anekdoty, když si pozval na kobereček čínského představitele v Bratislavě a oznámil mu, že Slovensko vyhlašuje Číně válku. Čínský představitel se začal smát. Tiso se ho ptá, čemu že se tak směje. A on mu říká: „Vždyť se podívej kolik vás je... a kolik nás Číňanů“ a chtějí se dál. A prezident Tiso podotkne: „Nás je pět milionů. A kolik je vás?“ „Nás? Nás je 650 milionů!“ Na to Tiso sepne ruce a posteskně si: „Juj boha a jeho Máriu, kde že mi vás eném všechkých pochováme.“

Courat v Telči po náměstí umí každý trouba, ale přelézt čínskou zeď může jen skutečný chlap.

A tak pamatujeme. Pařez zůstane pařezem... a... a provokace provokací, i když bude v rouše senátním.

Smutné ohlédnutí za volbami...

Volební výsledek je špatný, ale neměl by být pro nikoho překvapením. Všichni víme, kolikátý debakl v řadě to je... a nic!

Mnohokrát mnozí, včetně mě, vyzývali po prohraných volbách k výměně vedení, když už předstodovi strany chybí potřebná sebe-reflexe.

Ale není to jen o něm. Na zasedáních nakonec vždy převážilo a zvítězilo to, čemu MUDr. M. Plzák říká: „Vítězství pevné vůle, nad zdravým rozumem.“ Právě ti by měli začít zpytovat svědomí a hlásit se ke spoluodpovědnosti, složit sebekritiku.

Jednou, dvakrát můžete neúspěchy omlouvat, ale když se z toho stane očividný trend, když jdete od neúspěchu k neúspěchu, tak jinde se takovému člověku říká **recidivista**.

Je mi líto obětavé práce mnoha zastupitelů ve všech krajích, je mi líto vynaloženého úsilí v kampani, bylo nás tentokrát vizuálně vidět, jako ještě nikdy (mluvím-li třeba za náš kraj), ale všechno marné. **Rozhoduje celkový obraz strany a osoba lídra strany.** Charismatický lídr, polovina úspěchu. Konečně to zmínil i prezident M. Zeman, když komentoval výsledek levice: „Uvážíte-li, že český národ je obecně označován za spíše levicový, pak je to překvapení, které ovšem svědčí o tom, že ty levicové strany nemají zrovna v čele ty nejschopnější lídry.“ TV Prima, Partie, 4. 10. 2020

Co dál? Předseda a vedení by měli složit funkce **hned**, jako reakci na historický propad. Ne až ke sjezdu! **Je poněkud úsměvné říkat, že „dají funkce k dispozi-**

ci“ na sjezdu, ať delegáti rozhodnou, že oni musí připravit sjezd. Volení funkcionáři dávají funkce k dispozici na každém sjezdu, od toho už sjezdy jsou, aby zvolily nové vedení. **A sjezd** - v situaci do jaké byla strana po léta vedena a dovedena - **by už měl připravovat někdo jiný.** Ten by řídil stranu v „krizovém režimu“ a připravoval vše s cílem, aby sjezd byl pokusem o záchranu strany (v roce jejího 100. výročí). Bude to těžké, ale zkusit se to musí!

Podobně úsměvně působí i vyjádření V. Filipa, že jednou z příčin nelichotivého výsledku bylo to, že jsme nevytvářeli volební koalice, které se nám „prý“ osvědčily v eurovolbách. Řekněme si na rovinu, že to byla fikce, že to bylo spojení s imaginárními stranami, byla to taková Potěmkinovská vesnice. Neměli bychom si účelově lhát do vlastní kapsy, to nás ze šlamastyky nevyvede. Spíš bych řekl, že by bylo dobré **přestat nálepkovat** takové subjekty, jako je SPD, Aliance národních sil, případně některé jiné. Vždyť toho nálepkování jsme si sami po převratu užili ažaž.

Volič nám buď musí rozumět, anebo se už nevrátí. Divil se u postojů našeho poslaneckého klubu k poslaneckým platům (důchodcům pár stovek, sobě desetkrát tolik, a to jsou královsky placení - za tu práci - už dávno). Diví se jalovým postojům k Evropské unii a opatrnému postoji k NATO a vojenským misím, které vláda štědře podporuje (a my zase vládu). S rozpaky se dívá na náš nejednoznačný přístup k ofenzivě komunity LGBTI, namísto rozhodné obrany rodiny, tradičních hodnot a normality. Na to, že nejdeme do otevřeného střetu s hlavním dezinformačním médiem - Českou televizí - tak, jako T. Okamura, a lidi ho za to chválí. Nevarujeme důrazně před nebezpečnými důsledky migrace. Nehájíme rozhodně to dobré z minulosti, takže mladá generace má za to, že ta jednostranná negace minulého režimu je asi pravdivá. Přitom to byly nejlepší dekády našich dějin. Diví se hlasování některých našich poslanců při rezolucích o srpnu 1968, listopadu 1989... atd., atpod.

Tady už není nad čím dumat. **Došli jsme tam, kde jsme měli namířeno, jen to někteří odmítali brát na vědomí.** Zisk 4,76 procenta v krajských volbách (a to je bez Prahy!) a nepostup do II. kola v senátních volbách v ani jediném obvodu, nepotřebuje komentáře. A za rok máme volby parlamentní!

Byli jsme stále „skromnější“. **Přijali jsme za své ono populární rčení: „Nemusí přšet, stačí, když kape.“ Ale ono už dokapává!**

Když neučiníme různé kroky teď, pak už to po nás historie nebude chtít!

Karel Klimša

(Pokračování z minulého čísla...)

1. Přípravy USA a VB na boj proti koalici partnerovi SSSR.

USA A VELKÁ BRITÁNIE, ZÁLUDNÍ SPOJENCI

K závěru předchozího textu, jsem připomenul tajný plán W. Churchilla z konce druhé světové války, „Operace Nemyslitelné“, který nechal vypracovat v dubnu 1945 (viz odtajněné dokumenty v roce 1998). Šlo o likvidaci jejich spojení - SSSR. Bylo zde počítáno s tím, že válečná mašinérie Velké Británie a USA využije překvapivého úderu na sovětská vojska počátkem července 1945. Měly na ně zaútočit britské a americké divize, spolu se „svobodnými polskými jednotkami“ a sto tisíci znovuvybrojenými německými vojáky. Jejich strategické letectvo mělo intenzivním bombardováním smést z povrchu země největší města SSSR. Cílem operace bylo to, aby „přinutili Rusko podrobit se vůli Spojených států a Britského impéria.“ Tato operace se neuskutečnila pouze z toho důvodu, že ti, kteří ji připravovali, si nakonec spočítali, že poměr sil v Evropě nehraje v jejich prospěch. (Starikov, N. V.: Stalin. Spomínáme společně, Vydavatelstvo Torden, s.r.o., 2018, s. 351 – 353.)

To není vše. Skutečností bylo i to, že již koncem srpna 1943, připravil Úřad strategických služeb (OSS) Spojených států (ústřední orgán americké zpravodajské služby, předchůdce CIA), dokument „Memorandum 121“, jenž byl určen nejvyššímu orgánu ozbrojených sil USA. Byl vypracován pod vedením generálmajora W. J. Donovana (jehož utajení bylo zrušeno až v roce 1976). První část dokumentu nese název „Strategie a politika: Může Amerika a Rusko spolupracovat?“ Zde jsou mimo jiné uvedeny tři politické alternativy: 1. Pokusit se o urovnání neshod USA se Sovětským svazem; 2. USA a Británie budou po jistou dobu vykonávat strategii a politiku do značné míry nezávislou na strategii a politice SSSR v naději, že tak dosáhnou porážky Německa, tak jako zlepšení svých pozic při jednáních o uspořádání, které by Rusku nevyhovovalo; 3. Pokusit se obrátit všechnu sílu neporazitelného Německa, ještě stále ovládaného nacisty, nebo generály, proti Rusku.“ (Wille H. H., Šlapota K., Šlapota B. a kol.: Kravavé impérium, Utajované dějiny 20. století, Eko konzult 2020, s. 200-201.)

Ano, obrátit se proti Rusku! Nešlo o nic nového, ale fakticky jen o pokračování v původní strategii, stanovené ve druhé polovině 30. let, kdy se Velká Británie a Francie nechtěla dohodnout se Sovětským svazem na společné obraně, proti nástupu agresivního, fašistického Německa. Od něj se totiž ze strany Anglie a Francie očekávalo, že svou agresivitu a rozpínavost zaměří právě na východ. Tam se nalézal větší nepřítel těchto imperialistických, koloniálních velmocí, údajných „demokracií“, Sovětský svaz. Země s ohromným přírodním bohatstvím, usilující o socialismus, jenž byl pro ně hoden jen zániku. Jen tak bylo možné, ovládnout jeho prostor.

Tomu mělo zásadním způsobem napomoci právě Hitlerovo Německo. Bylo známo, že Hitler po celý svůj život usiloval o zničení komunismu a zároveň o spojení s Anglosasy. Anglii byl nadšen, naplněn upřímnou touhou žít v přátelství s Britským impériem. (Starikov, N. V.: KDO přinutil HITLERA přepadnout STALINA, Studio REPOS, s. 355.) Toto tvrzení se může zdát, vzhledem k totální nadvládě účelových, propagandistických, po celou řadu let, donekonečna prezentovaných tzv. historickým dokumentům Anglických, USA, Francie atp., jež mají ve sdělovacích prostředcích trvale „dveře dokořán“, až jsou manipulativní a tak často vzdáleny historické pravdě. Toto lze doložit zejména těmito fakty:

1. Hitler vlastně od Anglie a Francie získal souhlas na přezbrojení Německa. Mohl vybudovat silnou a moderní armádu, což bylo mj. stvrzeno anglo-německou námořní smlouvou podepsanou v Londýně

18. června 1935 ministry zahraničí V. Briťanie a fašistického Německa, což umožňovalo stavět bojové lodě za podmínky, že německá flotila nepřesáhne 35 % námořní moci britského námořnictva.

2. V březnu 1936 Anglie a Francie nechaly vojáky nacistického Německa napochodovat do demilitarizovaného Porýní, této Německu odejmuté oblasti (pojaté jako nárazníkové pásmo mezi Francií a Německem).

3. Jak prokazují historické dokumenty, byl to lord Halifax, klíčová postava evropské politiky té doby a budoucí ministr zahraničí Velké Británie, který v rozhovoru s A. Hitlerem na konci roku 1937 řekl, že jeho země vydá neoficiální souhlas s připojením Rakouska k Německu. K tomu ještě dodal něco mnohem závažnějšího: „Vypovídali jste se svými komunisty. Za to vám tleskáme. A teď Moskva. Jestli tam uděláte pořádek, pak, dá se říct, splníte poslání Evropana.“ (Dokument BBC, Mohl Stalin zastavit Hitlera?)

„NÁDHERNÁ AMERIKA“ (3)

(Jiná, zakrývaná a zalháváná tvář USA)

To, že Velká Británie hrála na dvě strany, prokazuje skutečnost, že právně vstupila do protifašistické koalice s SSSR až 26. května 1942, kdy byla v Londýně podepsána smlouva o spojení SSSR a Velké Británie proti Německu. Tedy téměř rok po přepadení Sovětského svazu mezi těmito „spojenci“ žádné spojení nebylo. Důvod takového protažení ve věci uzavření oné smlouvy, byl jasný. Britové čekali, dokud se situace na sovětsko-německé frontě nevykristalizuje. Jakmile pochopili, že Hitler válku nevyhraje, smlouvu podepsali. Do té doby zůstávaly dveře pro dialog s vítěznou německou říší otevřené. Němci zabíjejí Rusy – to je přeci skvělé. Rusové zabíjejí Němce – naprostá paráda.“ (Starikov N. V.: KDO přinutil HITLERA přepadnout STALINA, Studio REPOS, s. 360, 361.) Vskutku „demokratický“, „lidskoprávní“ a „humanistický“ přístup této „liberální demokracie“.

4. Německo mělo přepadnout SSSR, nemělo s ním však hranice, potřebný nástupnický prostor k agresii. Ten bylo třeba pro něj získat. Bylo tedy třeba umožnit Německu, aby jednak anektovalo Rakousko, přestože ve Versaillské smlouvě byla zanesena nepřipustnost jeho pohlcení Německem a aby získalo další prostor ve vyspělém průmyslové zemi se špičkovým zbrojním průmyslem, Československo. Proto v Mnichově v roce 1938 Británie s Francií za podpory USA, umožnily prosadit nacistickému Německu jeho Mnichovský diktát (29. září 1938). Tak bylo Československo vydáno na pospas Německu. Došlo nejen k rozbití jeho územní celistvosti, ale 15. března 1939 i k obsazení a okupaci zbylého území Čech a Moravy. Věrolomní představitelé Velké Británie ihned následný den (30. září) podepsali v Mnichově společnou anglo-německou deklaraci „o věčném míru“, která obsahovala závazky provádět vzájemné konzultace a řešit sporné otázky cestou jednání. Podobná francouzsko-německá deklarace, která se svým obsahem blížila paktu o neútočení, byla podepsána 6. prosince 1938. Ještě bylo třeba ovládnout Polsko, jako velkou „bránu na Východ“, a to se také stalo.

5. Sovětský svaz i po odhalení tohoto věrolomného přístupu Anglie a Francie, pokračoval v úsilí o vytvoření reálné fronty obrany proti agresivním fašistickým mocnostem. Byl připraven podepsat spolu s politickou dohodou i dohodu vojenskou. Na základě jeho iniciativy byla v Moskvě 12. 8. 1939 zahájena trojstranná jednání vojenských misí. Jestliže se za Sovětský svaz jednání zúčastnil komisař obrany K. J. Vorošilov a náčelník generálního štábu Rudé armády B. M. Šapošnikov, pak za anglickou stranu to byl admirál Drax a za

francouzskou generál Doumenc. Vojenští činitelé druhořadého významu bez delegovaných pravomocí, navíc s jasnou direktivou: „Uzavření jakékoli dohody se Sovětským svazem není v souladu s britskými zájmy“. (Dokument BBC, Mohl Stalin zastavit Hitlera?) Tak vyšlo najevo, že vlády Anglie a Francie vůbec vážně o takové spolupráci neuvažovaly.

PLÁNOVÁNÍ AGRESÍ USA PROTI SSSR OD ZÁŘÍ 1945

Již v roce 1945 po Rooseveltově smrti (13. dubna 1945) a zvláště po té, co USA úspěšně vyzkoušely (16. července) a poté i bezohledně dvakrát použily atomovou bombu v Japonsku, zvedli hlavu ostře protikomunisticky orientovaní politici. K nim měl blízko koryfej antikomunismu, nově zvolený prezident H. Truman. To dokládá mj. jeho výrok z června roku 1941: „Jestliže uvidíme, že vyhrávají Němci, pak budeme pomáhat Rusům, a jestli bude vyhrávat Rusko, pak musíme pomoci

Němcům a tímto způsobem at' jeden znič druhého co možná nejvíce.“ (Kortunov, V. V.: Ideologie a politika. Boj idejí a evoluce ideologických koncepcí antikomunismu v letech 1950-1970, s. 122.) Tak vliv vyrocených antikomunistů začal růst tak, že náměstek ministra zahraničních věcí USA Joseph Grew si 19. května 1945 zapsal: „Jestliže může být něco v tomto světě úplně jisté, potom je to budoucí válka mezi USA a USA.“

Nebyla to slova, jak se říká, jen tak do větru, což potvrzují některé zveřejněné dokumenty. Tak např. Směrnice sboru náčelníků štábů pod č. 1496/3 z 20. září 1945 (tedy bezprostředně po skončení války s Japonskem, v níž významně pomohl Spojeným státům právě Sovětský svaz). Ukládala: „...udržovat mobilní úderné síly v takovém počtu, složení a stavu pohotovosti, aby byly schopny rychlé a účinné akce.“ Na základě této směrnice byl vypracován plán pod č. 329 z 3. prosince 1945. Mezi jiným požadoval „stanovit 20 nejvýznamnějších cílů, vhodných pro strategické atomové bombardování v SSSR a na území jím kontrolovaném“. K těmto patřila: Moskva, Gorkij, Kujbyšev, Sverdlovsk, Novosibirsk, Omsk, Saratov, Kazaň, Leningrad, Baku, Taškent, Čeljabinsk atd., atd. (Wille, H. H., Šlapota K., Šlapota B. a kol.: Kravavé impérium, Nefalšovaná historie. Utajované dějiny 20. storočia, Eko konzult 2020, s. 197.)

Uvedené přístupy anglosaských (VB a USA) spojenců Sovětského svazu, společně s již uvedenou „Operací Nemyslitelné“, nabývaly konkrétní podoby ve druhé polovině roku 1945, po ukončení války s Japonskem. Jak to vyplývá právě z výše uvedeného, neboť na ministerstvu války Spojených států byly rozpracovány plány budoucích agresivních operací proti Sovětskému svazu pro období amerického monopolu na jaderné zbraně. Šlo o toto:

- V listopadu až prosinci 1945 plán zahrnoval bombardování 20 sovětských měst (směrnice 329 a 329/1) - viz výše.

- V červenci 1949 počítal plán Pincher s atomovým útokem na SSSR v době mezi létem 1946 a létem 1947.

- V srpnu 1947, podle plánu Bloirel, měly být atomové pumy použity na bombardování 24 sovětských měst a tak jej donutit ke kapitulaci.

- V březnu 1948 plán (Frolic, později Grabber) měl být uskutečněn nečekaný útok na SSSR a po dvou týdnech bojů, měly být použita jaderné bomby.

- V červenci 1948 dle plánu Flidwood (později Halfmoon), mělo být na 70 sovětských měst svrženo atomové bomby.

- Začátkem roku 1949 plán Dropshod, určil začátek války proti SSSR na 1. ledna, kdy se plánovalo, že bude na něj svrhnou-

to 300 atomových bomb. Jeho území bude následně okupovat 38 divízií americké armády jejich spojenců z „neagresivního“ paktu NATO!

- Rovněž na počátek roku 1949 byl vypracován velením vojenského letectva, plán Trojan, jenž počítal s použitím 300 atomových bomb!

- V létě roku 1949 plán Offtackle, stanovoval svržení 220 atomových bomb na 104 sovětských měst. (Tamtéž, s. 198.)

To ani nebyla vojenská strategie „spálené země“, ale země jaderným výbuchem a zářením zcela vypálená a zmrtvělé!

To, co je třeba zdůraznit je, že Pentagon v těchto otázkách nepracoval na „vlastní pěst“, ale na politickou objednávku vedení země. Např. Clark M. Clifford, osobní poradce prezidenta Trumana, ve své zprávě z 24. září 1946 přímo uvedl: „Když nebude moci při řešení světových problémů dosáhnout spolupráce se Sovětským svazem, musíme být připraveni spojit se s Velkou Británií a dalšími západními zeměmi, abychom změnilí svět podle našich představ.“ Neméně otevřeně napsal 30. března 1948 v Memorandu č. 7. Rady národní bezpečnosti (NSC) USA: Spojené státy mohou organizovat celosvětovou ofenzivu proti sovětskému komunismu vedenému Sověty ... Úplná porážka sil světového komunismu, vedeného Sověty (který ještě vůbec neexistoval, mohl to být jen svět budující teprve socialismus! – Z. K.), je životně důležitá pro bezpečnost Spojených států. Tento cíl nemůžeme dosáhnout pomocí obraně politiky.“ Za pár měsíců na to, 21. srpna 1948 to vyjádřil naprosto jasně a jednoznačně: „Naším cílem je svrhnout sovětskou moc.“ (Tamtéž, s. 198.)

Ano, toto jsou zcela jasné indicie, že se ke konci druhé světové války a krátce po ní, zrodilo v americké, buržoazně „liberální demokracii“ (fakticky v oligarchické duokracii) imperialistického typu, nemírumilovné, vlastně agresivní impérium! Novodobá, skutečná anglosaská říše ZLA, prosazující své bezohledné zájmy jaderným zastrašováním. Krvavá říše agresí a válek! Jdoucí fakticky ve stopách Hitlerovy „Třetí říše“, která byla také založena na ideologii a politice „křížáckého tažení“ proti „bolševismu“, sovětské moci, s cílem jejího svržení při nastolení své světovlády. Její protagonisté z Britského impéria i ze Spojených států, to mimo jiné prokázali již v roce 1918, svou účast v intervenci proti v revoluci zrozenému Sovětskému Rusku, kdy se předem dohodli i na jeho „porcování“ a kolonizaci (o tom - viz předchozí text č. 2).

2. Ne mír, ale „studená“ i „horká“ válka a „Marshallův plán“ „pomocí“ Evropy

NE MÍR, ALE KONFRONTACE.

BLESKOVÉ OPUŠTĚNÍ ROOSEVELTOVY KONCEPCE SPOLUPRÁCE S SSSR

Slovy amerického oscarového režiséra O. Stonea: „Jak se druhá světová válka blížila ke konci, američtí a sovětsí vojáci oslavovali společně u řeky Labe, a jen málokdo z nich pomyslel na to, že z jejich zemí budou brzy hoří nepřátelé. Byl to okamžik, kdy USA, osamoceny mezi vítězi, byly na vrcholu světa. Jejich počet obětí činil 405 000 v porovnání s 27 miliony Sovětského svazu. Hospodářství vzkvétalo. Vývoz překonal předválečná léta víc než dvojnásobně. Průmyslová výroba vzrůstala o patnáct procent ročně. USA držely dvě třetiny zásob zlata světa a tři čtvrtiny jeho investovaného kapitálu. Produkovaly neuvěřitelných 50 % světového zboží a služeb.“ (Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, PRESS, Brno 2015, s. 132.) O tom, že USA i na druhé světové válce Spojené státy obrovsky vydělaly, kdy jim pomohla víc než vyřešit hlubokou a rozsáhlou ekonomickou krizi let 1929 až 1933, z které se dostaly až po roce 1938, jsem psal v předchozí části.

Jinak pro svět byly důsledky druhé světové války strašlivé. „Druhá světová válka zanechala v Evropě a Asii 70 milionů

mrtevých – z nich dvě třetiny civilistů. Hirošima byla děsivým varováním.

● ▶ (Nebyla to jen Hirošima, (desítky tisíc zemřelo okamžitě, 140 000 do konce roku a dalších 20 000 do roku 1950) a Nagasaki (bezprostředně zemřelo 40 000 lidí a 70 000 se nedožilo konce roku 1945 a do pěti let zemřelo dalších 140 000) pokud šlo o masové vyvražďování civilního obyvatelstva jako zstrašující začátek „nové války“, namířené proti spojenci - SSSR. 13. února 1945 zmizelo po bombardování (i napalmovými bombami) americkým letectvem, z povrchu zemského, strategicky nevýznamné, nádherné barokní město Drážďany, kde bylo zavražděno přes 25 000 civilistů. V noci z 9. na 10. března 1945 bylo zabito při bombardování Tokia víc než 80 000 civilních obyvatel a z přeživších zůstal asi 1 milion lidí bez domova. (Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, PRESS, Brno 2015, s. 121, 126, 110 - 111) ◀ ●

Deprese skončila, ale američtí obchodníci a společenská plánovači se obávali opětovného zhoršení a trápili se následky chudoby v celém světě, jehož populace byla vykořeněna a bez domova. **Rozšíří se po celé zemi revoluce? Co se pak stane s americkým obchodem a investicemi?** To je to, oč zde Američanům šlo! Ne, o svobodu a skutečnou, lidovou demokracii pro národy a občany porobených i oněch agresivních států, nešlo.

A k tomu navíc, vládnoucí, velkoburžoazní třída a jejím spojencům šlo o strach z velkého nárůstu revolučních pokrokových sil, k nimž se přidávali ti, kterým válka otevřela oči v tom, kdo je za válku odpovědný! „Ve Francii komunistická strana, která měla půl milionu členů a statečně bojovala v hnutí odporu proti nacistům, získala v roce 1945 ve volbách 26 % hlasů. V Itálii do strany vstoupilo 1,7 milionu lidí. Dokonce i v Británii se lidé, vyčerpaní a zlomení válečnými roky, dost nerpycky obraceli na stát, aby učinil jejich život snesitelnějším.“ Proto pro ně Clement Attlee (v letech 1940-1945 náměstek ministerského předsedy Churchilla, v letech 1945 – 1951 byl ministerským předsedou – Z. K.), nástupce W. Churchilla, „na místě ministerského předsedy, byl ztělesněním nového socialistického Evropana. Sliboval, že vybuduje systém bezplatné zdravotní péče pro všechny (což dodnes v USA neexistuje! – Z. K.) a obhajoval komplexní znárodnění mnoha z nejstarších britských průmyslových podniků. Byl to muž fascinován nikolii impériem (jak tomu bylo u W. Churchilla – Z. K.), nýbrž masivním státem společenského blaha. Naopak Churchill nabízel především impérium. Koncem roku 1942, v době, kdy byla ohrožena samotná existence Anglie, řekl: „Nestál jsem se prvním královským ministrem proto, abych předsedal likvidaci britského impéria.“ Ano Churchillovi v bojích s fašistickými státy nešlo o docílení skutečné svobody a demokracie, ale především a hlavně o záchranu britské, koloniální říše, impéria! Přitom „Attlee se chystal k nastolení nezávislosti Indie, Pákistánu, Barmy, Srí Lanky, Jordánska a Palestiny. Chápal, že nastal nový, americký světový řád. USA prodoužily půjčku Británii ve výši téměř čtyři miliard dolarů, která neměla být splacena ani za padesát let, a nyní si najímaly vojenské základny na anglickém území. Británie se v podstatě měla stát novým klientským státem USA.“ (Tamtéž, s. 132-133.)

ANTIKOMUNISMUS V PODOBĚ ANTISOVĚTISMU - SYMBOL „STUDENÉ VÁLKY“

Nezpochybnitelné vítězství Sovětského svazu, nad imperialistickým, fašistickým Německem i za cenu nesmírných útrap a obětí, prokázalo obrovskou sílu a historickou přednost socialistického společenského řádu. Proti kterému byla tato válka především zaměřena! A on (socialismus), se ukázal v protikladu k imperialistickým mocnostem, jako reálná, perspektivní alternativa rozvoje a přežití lidského společenství.

To si jestřábi ve vedení Spojených států, impéria usilujícího o světovládu, uvědomovali. Proto H. Truman, při jimi „dirigovanou“ instalaci vlády v Itálii a Řecku, se o tom se Sověty vůbec nebadil. Při použití intrik, nátlaku a síly US dolarů (v případě Řecka při vojenské agresi V. Británie), ovlivnili tamní volby a onu instalaci tamních vlád. Pokud šlo o žádost Sovětů o velký úvěr (minimálně 10 miliard US dolarů), ta se „přešla mlčením“, tak jako již dříve dohodnuté, dodatečné dodávky v rámci smlouvy o „půjčce a pronájmu“, kdy přitom Západnímu Německu, ve svém zájmu, následně vyšly vstříc. Tak se v roce 1946 postoj Spojených států k Sovětskému svazu, dále přiostril, kdy jej naprosto nepodložené a falešně obviňovaly z přípravy třetí světové války, kterou přitom, sami opravdu připravovaly. V naprostém rozporu s dohodami v Postupimi, ve vztahu k Sovětskému svazu přerušily a zastavily s okamžitou platností, reparace ze západoněmeckých oblastí. (Beschner, K.: Utajované dějiny USA, Eko konzult 2016, s. 205-206.)

Začala se rodit „studená válka“. Dle mého názoru, započatá vlastně již shobením atomových bomb na Japonsko. Jak se ukázalo, ty byly především určeny jako akt zstrašování, hrozby Sovětskému svazu!

Nicméně, pro jasnost ve věci, existují v podstatě tři přístupy, při určení začátku „studené války“ i v buržoazní historické literatuře, včetně té americké. Jedni ji datují od roku 1947, neboť ji spojují s vyhlášením „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“. Druzí ji datují od fultonského projevu W. Churchilla, z března 1946 a třetí její počátek vztahují k smrti prezidenta USA Roosevelta. Samozřejmě nejen američtí, buržoazní historikové zde uvažují na bázi antikomunismu a antisovětského snažení se „dokázat“, že odpovědnost za „studenou válku“ nenese americký imperialismus se svými spojenci v západní Evropě, ale Sovětský svaz. Já k tomu započítávám i takové akce, kdy byly ke konci války kontaktovány některé představitelky fašistického Německa a uvažovalo se i o „Operaci Nemyslitelné“. Myslím si, že zrod „studené války“ podstatným způsobem ovlivnily všechny z uvedených faktorů.

„TRUMANOVA DOKTRÍNA“ A „MARSHALLŮV PLÁN“

Zásadním dokladem toho, že se v roce 1946 postoj Spojených států k Sovětskému svazu dále přiostril, byl projev bývalého (do května 1945) britského premiéra W. Churchilla, v americkém Fultonu 5. března 1946.

● ▶ (Sir Winston Leonard Spencer-Churchill, politik, státník, premiér Spojeného království v letech 1940–1945 a 1951–1955. Narodil se 30. listopadu 1874, jako syn lorda Randolpha Churchilla. Jeho matka Američanka Leonarda Churchillová (dcera Leonarda Jeroma, majitele a vydavatele New York Times). Absolvoval vojenskou akademii a jako mladý důstojník se zúčastnil války na Kubě, v Indii, Súdánu a proti Búrům v jižní Africe. V roce 1900 byl poprvé zvolen do Dolní sněmovny a v roce 1907 se dostal do vlády, jako státní tajemník ministerstva pro kolonie. Ne demokracie, ale Britské impérium bylo pro něj to nejdůležitější.) ◀ ●

Zde v přítomnosti amerického prezidenta zdynamizoval zostrování „studené války“ proti „komunismu“. To mělo nepopíratelný vliv právě i na vznik Trumanovy doktríny.

Byla to zejména jeho slova: „Od Štětína na Baltu až po Terst na Jadranu byla napříč celým kontinentem spuštěna železná opona. Za touto linií leží všechna hlavní města starých států střední a východní Evropy. Varšava, Berlín, Praha, Vídeň, Budapešť, Bělehrad, Bukurešť a Sofie, všechna tato proslulá města i s obyvatelstvem jejich zemí se ocitla v oblasti, kterou musí nazvat sovětskou sférou a všechna jsou vystavena nejen té či oné formě sovětského vlivu, ale i vysoké a v mnoha případech rostoucí míře ovládnutí z Moskvy.

Komunistické strany, které v těchto zemích byly velice malé, získaly postavení a moc zdaleka přesahující počet jejich členů a ze všech sil se snaží prosadit totalitní vládu. Téměř ve všech případech byl nastolen policejní stát a prozatím nikde, s výjimkou Československa, neexistuje skutečná demokracie. Jediné Athény – tedy Řecko se vši svou nehynoucí slávou – mohou svobodně rozhodnout o vlastní budoucnosti ve volbách konaných pod dohledem britských, amerických a francouzských pozorovatelů.“ (Převzato: Trumanova doktrína, Wikipedie.)

Při konstatování, že „svět je nyní rozdělen na kapitalistický a komunistický blok“, Churchill cynicky vyzýval k uzavření protikomunistického paktu: „Proto, abychom předešli expanzi komunistického bloku, národy mluvící anglickým jazykem – svého druhu současná vládnoucí rasa – musí dříve či později vytvořit spojení. Musí velmi rychle uzavřít vojenské dohody a koordinovat své úsilí ve vojenské oblasti. Musí vést křesťanskou civilizaci k antikomunistickému křížovému tažení.“ (Převzato: Kortunov, V. V.: Ideologie a politika. Boj idejí a evoluce ideologických koncepcí antikomunismu v letech 1950-1970, s. 126.)

Tento buržoazně „liberální demokrat“, přesněji řečeno ne demokrat, ale „parlamentarista“, stoupenec buržoazního parlamentarismu, ne demokracie, jako vlády lidu (k lidu nelze zařazovat ty nejbohatší a nejmocnější, jejichž bystrostným zájmem a cílem je porobování si i jiných národů a států!), ale demokracie chápané jen jako hlasování ve volbách! A to jen potud, pokud by šlo o volbu takových „jejich“ zastupců (poslanců), kteří na to především ekonomicky svými majetky, velkými summami peněz, mají! A tím i politicky. Neboť musí být voleni především a hlavně ti, kteří v daném případě mohou a budou hájit zájmy britského, koloniálního impéria, jeho zachování. Tedy zájmy velkokapitalistů, kteří mají své majetky, investice, různé firmy, banky a levnou pracovní sílu v koloniích. Tedy, ty, kteří obnoví a udrží světovládnou pozici Velké Británie.

Churchill, nejen bezostyšně a nepodloženě kritizuje údajný sovětský vliv na země střední a východní Evropy, který se zde prý snaží „prosadit totalitní vládu“, kde „neexistuje skutečná demokracie“, sám z pozic zájmů amerického a svého, britského velkokapitálu „demokraticky“ vyhrožuje a zstrašuje. Vyzývá k uzavření protikomunistického paktu: ke **spojenství národů mluvících anglickým jazykem**, které prý představují vyšší, svého druhu **současnou vládnoucí rasu!** Ke **křížovému tažení**, k válkám. Jak blízke jazyku nacistů, hitlerismu!

Byl to on, kdo se stal „prorokem“ i „spolutvůrcem“ spuštění oné „železné opony“! Ne sovětský „komunistický blok“. Jeho (Churchillova) „prorocká slova“ souzněla v témže roce (1946) se slovy George Kennana, který byl tehdy poradcem amerického velvyslance v Moskvě, odkud odeslal státnímu departementu zprávu, v níž navrhol nutnost nahlížet na Sovětský svaz ne jako na spojence, ale jako na protivníka, vůči kterému je třeba provádět politiku „silného a bdělého zadržování“. (Tamtéž s. 126.)

● ▶ (George Kennan - diplomat a politik, mj. působící po značný čas na velvyslanectví USA v Moskvě v letech 1933-1938, 1944-1946. V roce 1952 se stal velvyslancem v Moskvě. Pro jeho otevřený protisovětský postoj a útoky na sovětské zřízení požádala Moskva o jeho odvolání. Roku 1953 z diplomatických služeb odešel a věnoval se pedagogické práci. Zajímavé je, že po návratu z Moskvy v dubnu 1946, byl náměstkem ředitele pro zahraniční záležitosti na Válečné akademii USA. Poté jej tehdejší státní tajemník Marshall dosadil do funkce vedoucího odboru pro plánování zahraniční politiky ve státním departementu. V roce 1949 odstoupil z funkce a zůstal poradcem. Zajímavá publikace o ministerstvu zahraničí USA a OSS a CIA, kde jsou informace i o G. Kennanovi: Bocarová A., Pravda o amerických diplomatech. Mladá fronta, Praha 1949) ◀ ●

Tato politika velmi rychle přerostla v otevřený antisovětský, který byl obsažen právě v Churchillově fultonském projevu.

A tento, ve vztahu k Rooseveltově politice „nový přístup“, byl jeho nástupcem Harry Trumanem uchopen a prohlášen za politiku vlády Spojených států, jak to deklaroval ve svém vystoupení v Kongresu 12. března 1947.

● ▶ (Franklin Roosevelt, kterému se pojetí krále a impéria nikdy nezamlouvalo a který vyslovoval nesouhlas s represivními opatřeními Británie v Indii, Řecku i jinde, nabral úspěšně směr střední cesty mezi Velkou Británií a Sovětským svazem. Vyhlídky na velký americký úvěr, který měl Sovětům pomoci znovu vybudovat zemi, byly během války otevřeně povzbuzovány, a probírány. Jenže Harry Truman nedisponoval ani špetkou Rooseveltovy obratnosti a kurz obracel – v době maximální síly USA – stále více k Britskému táboru. Když Sověti nedostali ani zdaleka takový balík, jaký byl předán Britům, byli velice zklamáni. Už v té době tušili, že válečné spojení bude první obětí poválečné éry.“ (Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie ..., PRESS, Brno 2015, s. 133.) ◀ ●

Zde vyložil „program pomoci“ Řecku a Turecku odvolávaje se „na nutnost zabezpečení země“, kdy zcela otevřeně prohlásil, že hlavním úkolem americké politiky, je vymýcení komunismu všude, kdekoliv se jeho hrozba objeví. V tomto vystoupení v podstatě zformuloval politiku amerického imperialismu, který za mlhou antikomunismu skrýval svoji cestu k světové nadvládě.

„MARSHALLŮV PLÁN“ ZACHRÁNIL AMERIKU A OVLÁDL ZÁPADNÍ EVROPU

Truman popsal „Marshallův plán“ a „Trumanovu doktrínu“ jako „dvě polovičky téhož vlašského ořechu“. (Stone O., Kuznick P.: Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie ..., PRESS, Brno 2015, s. 145.)

● ▶ (Generál G. C. Marshall byl do listopadu 1945 náčelníkem armádního štábu, kdy se fakticky podílel na totální devastaci (bombardováním) střední a jižní Evropy. Po té do 8. ledna 1947 vyslancem v Číně. V letech 1947–1949 ministrem zahraničí.) ◀ ●

Takže „Trumanova doktrína“ byla rychle podepřena „Marshallovým plánem“, který počítal s „vložením“ amerického kapitálu do ekonomik západoevropských zemí s cílem, aby „byly ustaveny sociální podmínky, v nichž mohou existovat svobodné“ kapitalistické „institute“. Tato „humanitární“ a „solidární“ akce, byla vojensky doplněna „politikou zadržování“, poté „zatlačování“ komunismu“ a později „osvobození“. Ve vojenské oblasti byly podporovány doktrínou hromadné odvety, tedy agrese. Tento „plán pomoci“ si tedy stavěl za cíl upevnit, pod kontrolou USA kapitalistickou ekonomiku západní Evropy, aby zde „oslabil socialistický boj“. Tato „doktrína zadržování komunismu“ představovala nejen přímou protisovětskou orientaci, ale politiku světovlády. (Kortunov, V. V.: Ideologie a politika, s. 127, 129.)

„Marshallův plán“ (oficiálně Plán evropské obnovy - angl. European Recovery Program), byl přijat Kongresem USA až 3. dubna 1948 (Wikipedie). Určujícím faktorem jeho přijetí, prý byla závažná historická událost, působící jako varovný signál. „25. února 1948 ustupuje Eduard Beneš, prezident Československé republiky nátlaku komunistů, kteří se dostávají k moci. Dochází k únorovému puči. Britské zprávy uvádí: V Československu se komunisté ve vládě dostali zstrašováním k moci. Země se stala policejním státem a sovětským satelitem, řízeným Klementem Gottwaldem. Ameriky se zmocní strach a Marshallův plán je jednomyslně přijat.“ (Francouzský dok. Odhalená historie: „Marshallův plán zachránil Ameriku“, 2018.) Ameriky, která zstrašuje a vydírá svět svým monopolem na atomové bomby, s vojenskými základnami i v Evropě, se „zmocnil strach“ z revolučních, ústavních a demokratických přeměn v malinkém Československu!

Kde nikdo, ani Sovětský svaz, který Československo skutečně osvobodil, neměl žádnou vojenskou základnu, kdy samotné Spojené státy měly již v roce 1949 po celém světě 400 námořních a leteckých základen. Jak ubohý argument!

Podívejme se blíže na **podstatu a skutečnou úlohu a význam „Marshallova plánu“**, zvláště **když jsou dnes u nás Spojené státy považovány za toho nejlepšího, „nej-svobodnějšího“ a „nejdemokratičtějšího“ „Velkého bratra“**. Za náš vzor, jenž je třeba s pokorou a úctou poslouchat a až slepě následovat, jak tak činí nejen nejvyšší představitelé naší země, našeho státu, ale tisíce politiků a občanů ovládaných až slepou vírou v nehynoucí perspektivu kapitalismu. Zkreslují a zalhávají, že **cílem i důsledkem „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“ bylo pro Spojené státy:**

a) Předně odvrátit velkou hospodářskou krizi z nadvýroby, jež dolehla na tuto zem skončením světové války, která jim umožnila obrovský rozvoj s nebyvalým odbytem potřebného zboží nejen pro vedení války, včetně tak důležitých potravin, kterého byl nyní nadbytek. **Zároveň šlo o to, že si uvědomovaly, že velmi špatná poválečná hospodářská situace v Evropě, zde může urychlovat revoluční procesy**, namířené proti kapitalismu. Ty lze zabrzdit právě hospodářským rozvojem a oslabit tak pozice komunistických stran (zejména v Itálii, Francii a Řecku).

b) Přitom dosáhnout, když ne zjevného „zotročení“ Evropy jako celku Amerikou (to byl původní záměr), tak „alespoň“ určitě, „elegantně“, pod rouškou nezištné ekonomické pomoci provedené, ekonomické a tím i politické **kolonizace Západní Evropy**. Mocensky zajištěnou vojenskou přítomností (vojenské základny USA) při jejich zapojení zejména do vojenských kolektivních institucí a organizací, pod dominantní kontrolou USA (pakt NATO). Z ekonomického a tím i politického hlediska šlo o upevnění světového kapitalismu, pod jejich kontrolou a regulací! Ze strany USA šlo o **projev jakési prazvláštní „solidarity“ při záchraně a udržení kapitalismu nejen v Evropě**.

O. Stoune a P. Kuzník to zhodnotili následovně: „To, co Spojené státy po druhé světové válce udělaly, bylo v dějinách imperialismu vzácností. Zaplatily obnovu svých starých rivalů Německa a Japonska a učinily z nich **hospodářsky mocné satelity Spojených států**.“ Přitom mj. správně dodávají: „Přestože plán poháněl evropskou obnovu, **značná část pomoci se používala na nákup vývozu amerických korporací**. Jen málo pomoci se používalo na **obnovu původní evropské vlastní rafinační kapacity**, což umožnilo americkým ropným magnátům ovládnout i evropský trh. Plán byl - utajeně - **velkorysý také vůči CIA**, která používala velké částky z Marshallovy pomoci na **financování tajných operací**.“

V létě 1948, po převratu v Československu, Truman schválil dramatický nárůst **celosvětových utajených akcí, k nim patřily i partyzánské operace v Sovětském svazu a východní Evropě**. Jeden projekt na Ukrajině vytvořil partyzánskou armádu s krycím jménem Nightingale (Slavík), kterou původně sestavili nacisté roku 1941, složenou z ultranacionalistických Ukrajinců.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států. Temné stránky americké historie...*, PRESS, Brno 2015, s. 144, 145.)

Když ne celá západní a s ní i střední Evropa se nemohly stát odbytíštěm amerického zboží, bylo třeba se smířit s tím, že se **jak odbytíštěm amerického zboží, tak i znovu nástupišťem proti Sovětskému svazu, stala západní Evropa**. Sem také reálně směřovala ona pomoc „Marshallova plánu“. **Mezi lety 1948–1952 poskytly Spojené státy v rámci tohoto plánu západní Evropě pomoc ve výši přibližně 13 miliard dolarů** (zhruba 190 miliard USD v cenách roku 2016 - Wikipedia). Z toho konkrétně **3,1 miliardy USD Velké Británii; 2,6 miliardy Francii; 1,4 miliardy Itálii; 1,3 miliardy Západnímu Německu** (to ani nemělo existovat, ale pro USA bylo důležitým nástupišťem a beranidlem ve válce proti SSSR a zeměmi lidových demokracií – Z. K.); **jedné miliardy Holandsku**, aby bylo jasno o hlavních příjemcích oné pomoci. (Deschner, K.: *Utajované dějiny USA, Eko konzult 2016, s. 212.*)

Aby měly Spojené státy pod kontrolou to, jak je využíváno jimi poskytnutých dolarů, byla vytvořena **Správa ekonomické spolupráce** (Economic Cooperation Administration - ECA), kdy celá řada různých úředníků se přesunula z USA do Evropy. Jejich úkolem bylo usnadnit obchodní styky s USA, podporovat výrobu v cílových zemích, usilovat o stabilizaci měn. Rozhodovala i o tom, že výrobky ze Států budou dováženy. Významnou součástí jejich působení bylo **donutit Evropu k tomu, aby si uchovala určitou formu kapitalismu**, „liberálního systému“ a především „demokracie“. Postupně se **zdánlivá velkorysost začala rozplývat v poněkud v méně nezištné cíle. Z poskytovaných financí 20 % pomoci tvořily splatné úvěry, 80 % dotace**. Navíc finanční **fondy sloužily fakticky téměř výhradně k nákupu zařízení a potravin z USA!** A tak například **dolary alokované v Evropě se vracely přímo zpět, do Spojených států**, kde významně podporovaly ekonomiku a **odčerpávaly přebytky**. Tedy odvracely krizi z nadvýroby. **Mr. W. Clayton**, jeden z mužů „Marshallova plánu“, jinak náměstek pro ekonomické záležitosti (Under Secretary for Economic Affairs) otevřeně přiznal: „Řekněme to rovnou. **V pozadí našich cílů je především prosazení zájmů amerického lidu**. (Upřesněme to: **amerického kapitálu!** – Z. K.) **Potřebujeme trhy, velké trhy po celém světě**, kde můžeme nakupovat a prodávat. **Amerika**

FIRST.“ (Francouzský dok. Odhalená historie: „Marshallův plán zachránil Ameriku“, 2018) Ano, egoistická, ziskuchtivá a bezohledná Amerika, především!

Země, kterým byla pomoc určena, byly rovněž povinny polovinu zboží dovážet americkým loďstvem, aby na tom USA vydělaly ještě více. **Z prodeje amerického zboží na Evropském trhu, šlo 5 % z tržby na konto uvedené, americké „Správy ekonomické spolupráce“**, oficiálně, prý na pokrytí jejich správních výdajů. Co je třeba ještě vědět, je to, že v pozadí oficiálního názvu této instituce se skrývají položky málo administrativní, jako jsou např. **dotázky strategických materiálů. Francie, Anglie, Belgie či Portugalsko jimi oplývají díky svým koloniím**. Vedoucí správou ekonomické spolupráce odpovědný za zámořská území, přiznává: ve Francouzské koloniální říši se nalézají nejdůležitější suroviny ze všech zemí, které podporujeme. Jak řečeno, tak uděláno. **Mangan z Maroka, chrom z Nové Kaledonie, slída z Madagaskaru, nebo cín z Indočíny!** To vše plyne do „Nového světa“, **do USA, za ty nejnižší ceny!** Taková opatření působí skandály. Ale tyto národy často na pokraji bankrotu, nemají jinou možnost, než se přizpůsobit.“ (Tamtéž.) **Bezohledný imperialismus „Made in USA“ dokáže vše!** Takže platí: **Amerika na prvním místě = NADEVŠE!**

K politice „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“ patřilo, v rozporu s předchozími jednáními „Velké trojky“ (Stalina, Roosevelta a Churchilla) **vytvoření samostatného Západního Německa** (ze tří okupačních zón USA, Francie a Anglie) = **Spolkové republiky Německo** (německy Bundesrepublik Deutschland) a to **23. května 1949**. Zároveň i **vojenského, severoatlantického paktu NATO**, těsně před tím, **4. dubna 1949**. Tedy USA místo naplnění politiky důsledné demilitarizace Německa, tedy i Spolkové republiky Německo, uskutečnily jeho vyzbrojení, militarizaci a v roce 1952 vstup do NATO.

* * * * *

AGRESE A OBDOBŇNÉ ZÁSAHY USA DO VNITŘNÍCH ZÁLEŽITOSTÍ JINÝCH ZEMÍ V LETECH 1945-1951

1946-1949 - USA bombardovaly Čínu a poskytovaly jakoukoli pomoc odporu vůči komunistům. (Více v ruštině zde: <http://www.usinfo.ru/c4.files/1946kitaj.htm>)

1947 - Itálie. Za účelem boje proti komunismu byly **financovány proamerické síly ve volbách, CIA masově zabíjela komunisty a prováděla protisovětskou kampaň v médiích**. Nakonec za americké peníze byly zfalšované výsledky voleb a samozřejmě komunisté prohráli.

1947-1948 - Francie. Za účelem boje proti komunismu a rekolonizace Vietnamu jsou financovány pro-americké síly ve volbách a je jim poskytnuta vojenská podpora. Byly zabity tisíce civilistů.

1947-1949 - Řecko. Američtí vojáci jsou zapojeni do občanské války, kde podporují pravicové, protilidové síly. Pod zámkou „ochrany demokracie“ **USA zasahují do konání prvních všeobecných voleb v Itálii** a zavádí bojové lodě 6. flotily do italských přístavů, **aby se zabránilo komunistické straně dostat se k moci mírovou cestou**. Během několika desítek let po válce, CIA a americké korporace nadále zasahují do voleb v Itálii a utrací stovky milionů dolarů za zablokování volební kampaně komunistů. Popularita komunistů byla založena na jejich aktivní účasti v protifašistickém hnutí, když vedly všechny síly odporu.

1948-1953 - vojenská akce na Filipínách. Rozhodující role v represivních operacích proti filipínským lidem. Smrt tisíců Filipínců. **Americká armáda zahájila kampaň proti levicovým silám** v zemi ještě v době, kdy ti bojovali proti japonským útočníkům. Po válce Spojené státy přivedly k moci řadu loutek, včetně prezidenta, diktátora Marcose. V roce 1947 byly finančně podporovány proamerické síly kvůli otevření amerických vojenských základen na Filipínách.

1948 - Peru. Vojenský převrat připravený a provedený USA. K moci se dostal Manuel Odria. Nedemokratická vláda se v budoucnu vyzbrojovala a byla podporována Amerikou, další volby se konaly až v roce 1980.

1948 - Nikaragua - vojenská podpora kvůli kontrole nad vládou. O diktátorovi Anastasio Somozovi americký prezident Roosevelt řekl: „Je to sice hajzl, ale je to náš hajzl.“ Diktátor byl zabit v roce 1956, ale jeho dynastie zůstala u moci.

1948 - Kostarika. Amerika podporuje vojenský převrat vedený José Figueresem Ferrerem.

1949-1953 - Albánie. Spojené státy a Velká Británie uskutečnily **několik neúspěšných pokusů o svržení „komunistického režimu“** a jeho nahrazení prozápadní vládou z řad fašistických kolaborantů a monarchistů.

1950 - povstání v Portoriku bylo potlačeno americkými vojsky. V té době tam pokračoval boj za nezávislost.

1950-1953 - ozbrojený zásah v Koreji, přibližně milionem amerických vojáků. Smrt stovek tisíc Korejců. V roce 2000 vyšlo najevo hromadné vraždění desítek tisíc politických vězňů armádou a policií Soulského režimu, ke kterému došlo během korejské války. Toto bylo **děláno na příkaz USA**, které se obávaly, že vězňové, kteří byli zadrženi za své politické přesvědčení, mohou být zachráněni armádou KLRD. **Američané aktivně používali chemické a biologické zbraně, jež byly pro ně vyrobeny nacistickými zločinci a testovány na vězňích**. (Více v ruštině zde: <http://www.usinfo.ru/koreja.htm>, 2. část zde: <http://www.usinfo.ru/koreja2.htm>)

1950 - počátek americké vojenské pomoci Francouzům ve Vietnamu. Dodávky zbraní a vojenské poradenství, zaplacení poloviny vojenských výdajů Francie.

1951 - Americká vojenská pomoc čínským povstalcům. (200 let terorismu USA: Přehledný seznam všech amerických válečných zločinců, teroru a válek - <http://eu-server.parlamentnilisty.cz/Articles/1099-200-let-terorismu-usa-prehledny-seznam-vsech-americkyh-valecnych-zlocincu-teroru-a-valek.aspx>)

ZÁVĚR

V USA na konci druhé světové války došlo k prudkému obratu v politice jejího nového, Trumanova vedení a to **od Rooseveltovy očekávané, budoucí politiky míru a spolupráce s SSSR na bázi mírových dohod a smluv, k politice „zadržování“, potě „zatláčování komunismu“, otevřených agresí a válek, s cílem dosažení Pax Americana – míru poamericku, neboli světa „podle Ameriky“ = světovlády USA**. K přechodu k agresivní politice „studené války“ a pokud to bude možné a nutné i války „hor-ké“, založené na bázi „Trumanovy doktríny“ a „Marshallova plánu“. Byly tedy ignorovány základní články Charty nově založené (26. červen 1945) **Organizace spojených národů (OSN): „Války jsou nezákonné.“** „Všichni členové urovnávají své mezinárodní spory mírovými prostředky, tak, aby nedošlo k ohrožení světového míru, mezinárodní bezpečnosti a spravedlnosti. Všichni členové se ve svých mezinárodních vztazích vystřihávají jakékoliv hrozby silou nebo použití síly jako prostředků, namířených proti územní nedotknutelnosti či politické nezávislosti některého státu nebo jinak neslučitelných s cíli Spojených národů.“ (Ganser, D.: *Nezákonné války. Jak země NATO sabotují OSN...*, GRADA PUBLISHING, 2017, s. 21.)

Tak po více než 50 letech od rozpoutání „studené války“, došlo k něčemu neuvěřitelnému, kdy mohl státní tajemník USA s „hrdostí a sebeuspokojením vítěze“ prohlásit: **„Utratili jsme v posledních čtyřiceti letech triliony dolarů, abychom zvítězili ve studené válce.“** To byla podle něj „... šance pro USA prosadit svoje zájmy a hodnoty v celém světě, jaká se naskytne jednou za sto let.“ (Wille, H. H., Šlapota, K., Šlapota, B. a kol.: *Krvavé impérium, Nefalšovaná historie ...*, Eko konzult 2020, s. 668.)

(Pokračování v příštím čísle)
Zdeněk Košťál

Ilja Grigorjevič Erenburg

VÍTĚZSTVÍ ČLOVĚKA

Kdo chce pochopit, jak lidé zvítězili nad fašismem, musí si prohlédnout tvář našeho vítězství. Nelze pochopit rok 1945, aniž bychom zapomněli rok 1941. Zvítězili jsme proto, že jsme odrazili německý nápor, zvítězili jsme proto, že Němci, pronikaje na východ, topili se ve vlastní krvi, zvítězili jsme proto, že náš voják odvážil se sám s ručním granátem v ruce proti tanku, že dívka obětovala svůj mladý život, aby zapálila vojenské skladiště, že deset dělostřelců zdrželo o den postupujícího nepřítele, že ranění neopouštěli bojiště, že pěšáci, když jim došly patrony, bojovali pažbou nebo svými těly zakrývali střelný tanků, že naši letci se vlastním strojem nabourávali do nepřátelského letadla a radiotelegrafisté podávali depeši: „Palte na mne!“ Zvítězili jsme proto, že strojvedoucí po tři dny a noci neopouštěli lokomotivu, zvítězili jsme proto, že dělníci vyložili kdesi na pustém prostranství stroje, Němci vyvezené z obsazeného území, hned se dávali do práce, a ženy, ač zůstaly bez mužů, nosily těžké klády a živily frontu.

Ze stejnojmenného článku slavného sovětského spisovatele publikovaného krátce po skončení Velké vlastenecké války

KOMUNISTÉ, VLASTENECKÁ HNUTÍ, ČESTNÍ LIDÉ – JEDINÁ ZÁRUKA ZACHOVÁNÍ ČESKÉ NÁRODNÍ STÁTNOSTI

Jak mistři pera, novodobí klasici Bondy se Sýsem říkají – Doba je vymknuta z kloubů!

Již tak složitou situaci v komunistickém hnutí u nás umocnila ještě více „deka strachu“, která na svět padla z „vědeckých“ dílen kapitalistického světa, rábdy v zájmu selekce a přizpůsobení počtu obyvatel naší modré planety možnostem matičky země a její přírody v podobě Covid-19.

S obdivem vzhlížím k revolucionářům 19. a 20. století, kteří bez mobilů, bez laptopů, bez majetku, bez novin, bez emailu a internetu mohli připravovat revoluci, permanentně diskutovat o jednotlivostech programů, idejí atd. A my dnes nejsme schopni vést – v té nejpokrokovější straně – ani rozumnou diskusi nad přípravou sjezdu. Jako by se velký manipulátor rozhodl vhodit sto let práce pro lidi - do septiku. Dobře, tak jste si to „zkusili“ a právě zavíráme.

Směsice názorů v současné komunistické straně a neschopnost se domluvit překonává i zánik Babylonské věže, která po potopě světa všechny lidi nejprve sjednotila v mluvu jedním jazykem, a po naštvání nejvyššího začal každý mluvit po svém. Někteří jsme se po listopadu domnívali, že přijde očistná lázeň, kdy se jinomluvcí rozprchlí do jiných politických stran, a nám se upevní jádro pokrokového světového názoru a budeme čestným a důstojným soupeřem v politické soutěži o „pravdu“.

Nevím, zda má být tou potopou světa současná pandemie nebo nebezpečné válečné provokace vůči Rusku, Bělorusku, Číně a jiným národům, ale vím zcela určitě, že se KSČM jako skutečně komunistická strana nechová.

Toto poznání mají mnozí z nás již od samého převratu a někteří i dříve. Straně jako celku se podařilo pomoci toaletního papíru a triků Davida Copperfielda úplně vymazat z povědomí slušné společnosti. A teď už se hraje o to, komu zůstane „baba“ a ten poslední až bude odcházet – zhasne.

Ale vážení, tak to na tom světě nechodí. Lidé sice mohou zklamat, přeběhnout, zradit, odejít, ale samotná myšlenka spravedlivé společnosti nevznikla včera, ani před 172 roky..., kdy dostala vědecké pojmenování i prováděcí manuál. Ta je stará jako lidstvo samo. A celou dobu se pere o místo na slunci, ať už s námi nebo bez nás. Takže přestaňte myslet na sebe a myslíme na naše hnutí a na dluh, který máme vůči milionům v tomto boji padlých.

Tendenci vidíme několik. Od nové výstavby na zelené louce očištěné od všech „konzervativců“, až po scénář „mrtvého brouka“ – ponechání stávajícího stavu, což se nám ale již více jak dvacet let nevyplácí.

Správná cesta bude asi jiná. Jaká? To leta ukazuje práce našich mozků a je zveřejněna ve 46 sbornících z pražských teoreticko-politických konferencí, ale i mnoha dalších setkání, jednání, výroček, konferencí, které se konaly po celé republice. Není nic, co by se již v nějaké rozumné podobě - nevyříklo.

Úsilí po změně mělo asi zvítězit v srdcích delegátů již na předcházejícím sjezdu, kdy to oňadra vietnamské dívky nevyšlo. Nikdo ani nemůže tušit jestli, když bude sjezd, to vyjde tentokrát... Ale jedno je jisté. Pokud nedojde ke změně ve vedení strany, ke změně řízení strany jako celku i jeho ústředního výboru, krajských a okresních výborů, v systému ideologické práce, v pochopení že strana není „někoho tam nahoře“, ale naše a že také není dojnou krávou, ale investicí do lidských zdrojů, mozků, nápadů, která se může v dobrém projevit, vzhledem k setrvačnosti kapitalismem zdrogovaného myšlení našich spoluobčanů i za hodně dlouho..., tak pokud nedojde k uvědomělým změnám funkcionářského aktiva a našich členů – bude s touto stranou (nikoliv ideály) konec.

Dobry orchestr, aby mu lidé naslouchali, musí ladit. Musí mít dobrého dirigenta nebo alespoň dobrého primáše. Může mít mimořádné ambiciózní první housle, první čelo, šéfa dechových, žesťových a dalších nástrojů, ale ta Má vlast musí ladit i ve chvílích českých i moravských luhů a hájů i Vyšehradu a Vltavy... A občan? Nedáš se poslouchat? Nedám ti svůj hlas! Tak je to jednoduché. Neinspiruješ mě k přemýšlení o mém členství? Tak budu podporovat zloděje, gaunery, neofašisty, arogantní sudovzdělance a vůbec mě nezajímá, že tvoje svoboda končí tam, kde já se roztahuju!

Vždyť jsme na to přijali zákony, které z lotrů světa tvoří. O vrazil se točí filmy za naše daně, antikomunismus je státní normou všech úspěšných, ale pořád za naše peníze. Televize lže v přímém přenosu za naše peníze; sport a tělovýchova nerozvíjí člověka, ale banky a reklamní agentury; vysokoškolský diplom dostávají dnes „nemakačkové“ za docházku. Internet nás krmí peprnostma jakoby na vykouknutém poprsí závisel rozvoj strojrenství u nás. Armáda by nás přišla levněji, kdybychom všechny vojáky nechali doma a dávali jim doživotní rentu ve výši průměrné mzdy. Lékaři kašlou na Hippokratovu přísahu. Zaplatit anebo směňuj k žalovu. Učitelé nevyhovávají a ani neučí. A když tak jen to, co chtějí. Exaktní vědy raději ne, vždyť je neumí sami a společenské jen tak, aby nenarazili. Tedy ahistoricky, antikomunisticky, prozápadně...

Chování představitelů lidu v zastupitelských a zákonodárných funkcích mezi sebou je bída a utrpení. Zkrátka příklady táhnou... Ale pozor! Logika našeptává, jestliže ÓDéEs má skupinu bratří Mašínů za hrdiny a dává jim metály, tak dělat teroristické a zločinecké činy je vlastně hrdinství. Pak se nemohou ale divit ani závěrům, že kdo nevolí komunisty vlastně volí fašisty.

Psychiatrům je úplně jedno co jim říká v senátu či sněmovně. Právníkům – dokonce ústavním, vůbec nevádí nespravedlnost a nezákonnost schvalovaných zákonů a už vůbec si ne-

všímají trestních činů v přímém přenosu. Proč bych se vzrušoval – „Kde není žalobce, není ani soudce!“

Takže, po nehumánněji smýšlející skupině lidí u nás může plivat úplně každý, překrucovat dějiny rovněž a vyhlašovat nenávisť vůči jiným národům jakbysmet. Šikujeme se po boku nejagresivnějších sil v severoatlantické alianci, ale vlastním lidem, že chystáme válku - raději neřekneme.

Marxisticko-leninský odborný klub, spolu s Restartem, Komsomolci a mnoha dalšími aktivními pravdu hledajícími vlastenci apeluje na oživení zbytku uvědomělých sil ve straně a nekompromisní antikapitalistický a protiválečný přístup k současné politice u nás i v Evropě.

Strávili jsme nemálo času nad tvorbou návrhu Nového programu strany, nad připomínkami ke Stanovám strany, jeho organizační a ideologické práci i zodpovědného hospodaření strany. Byli jsme připraveni vysvětlovat naše návrhy po celé republice, ale strach současných vedoucích funkcionářů z pravdy a diskuze je až patologický.

Základním předpokladem změn ve straně k lepšímu je dnes změna kádrů ve vedení strany. Na to by měli delegáti sjezdu především myslet a být připraveni. Nejedou na výlet, ale převzít zodpovědnost za komunistické hnutí u nás. I samotný program, organizace a průběh sjezdu bude důležitý. Asi všichni pochopí, že nejde o slavnost a návštěvu Brna, ale o vysoce pracovní setkání. Jinak se budeme za pár měsíců ptát s klasikem „komu zvoní hrana“.

„Proletáři všech zemí, spojte se!“

Marxisticko-Leninský Odborný Klub

Na pomoc delegátům a našim funkcionářům přinášíme v dnešním čísle Dialogu části (!) z navrhovaného alternativního Programu i citace (!) z názorů oslovených funkcionářů a našich čtenářů na současnou situaci ve straně. Plné znění konečně verze je na sekretariátech okresních výborů KSČM.

Z PROGRAMU KOMUNISTICKÉ STRANY

Komunistická strana Čech a Moravy usiluje o mírový život a spravedlivý svět rovnoprávných lidí. Ve své činnosti vychází z vědeckých poznatků o přírodě, ekonomice i společnosti a vědeckého světového názoru založeného na dialekticko-materialistické analýze vykořisťovatelské podstaty kapitalismu.

(...) Kapitalismus historicky pochází z loupeží a válek. V době svého vzniku vyvlastnil milióny farmářů i řemeslníků. Při své expanzi zotročil a vyvraždil milióny lidí po celé planetě. Plnou odpovědnost nese i za obě světové války.

(...) Kapitalismus se dostal na hranu limitních výnosů a prokazuje všechny znaky společensko-ekonomického stavu před počínajícím kolapsem, který je chápán jako finální fáze krize.

Kapitalismus je slepá ulička. Již dávno neplní úlohu nositele pokroku. Přivedl civilizaci na okraj záhuby. Všeobecná krize kapitalismu nabývá forem krize politické, sociální, ekonomické i ekologické. Lze se obávat nejhoršího.

Odvrátit katastrofu v rámci kapitalismu je možné jen cílevědomou aktivitou vykořisťovaných a utlačovaných vrstev společnosti. Je na místě uvažovat o záchraně civilizace, cestou odstranění kapitalismu a jeho překonání vyšší společensko-ekonomickou formací.

(...) Po více než třiceti letech se znovu potvrdilo, že kapitalismus neřeší základní životně důležité potřeby společnosti včetně politických práv, práva na důstojný život, na práci, na náležitou odměnu za ni, bydlení, dostatečnou a zdravou výživu, zdravotní péči, vzdělání, národní kulturu a rozvoj osobnosti.

Základních potřeb pro důstojný život na úrovni se většinou lidí ve světě nedostává. Jejich práva jsou potlačována a omezována.

(...) Řešením současné krize kapitalismu je budování nové společnosti, pro jejíž uskutečnění nazrávají objektivní podmínky. Odstranění kapitalismu a nastolení socialistického vývoje však není procesem automatickým. K jeho uskutečnění je třeba vůle a cíleného působení většiny lidu.

Proto komunisté usilují o společnost moderní, progresivně se vyvíjející, bez vykořisťování člověka člověkem, bez nezaměstnanosti, krizí, třídních konfliktů a válek.

Nejdůležitějším pro život zůstává zachování míru. Komunisté nezapomínají nezměrných lidských obětí především slovanských národů a materiálních škod způsobených kapitalismem v první i druhé světové válce.

(...) Komunistická strana programově hájí a vyjadřuje objektivní zájmy všech námezdně pracujících, vytvářejících svou práci materiální hodnoty a duchovní bohatství společnosti. Usiluje o zrušení nespravedlivých vlastnických vztahů k výrobním prostředkům a jejich nahrazení novými - všelido-

vými, družstevními, zaměstnaneckými - zabezpečujícími sociálně ekonomický rozvoj, růst životní a kulturní úrovně všeho lidu v souladu s potřebami a požadavky doby.

Nastolení spravedlivého systému není utopií.

Společnost, životní prostředí i přírodní zdroje potvrzují, že přechod k socialismu je nejen možný, ale přímo nutný.

Komunistická strana čerpající z učení klasiků Marxe, Engelse, Lenina a jejich následovníků si uvědomuje, že „vylepšováním“ kapitalismu, krátkodobým, podbíživým či nahodilým změkčováním jeho projevů vůči nejchudším částem obyvatelstva, cesta ke spravedlivější společnosti nevede.

Komunistická strana se tak spolu s uvědomělou částí společnosti podílí na tvorbě podmínek nutných k systémovým změnám. K naplnění historického poslání, využívá objektivní hodnocení minulosti.

Komunisté vedou každodenní zápas za potřeby a zájmy pracujících, seniorů, mladých rodin s dětmi a dalších potřebných skupin. Bojují proti nezaměstnanosti, drahotě, chudobě a všem dalším negativním jevům. Objasňují skutečnost, že války, neofašismus, nezaměstnanost, korupce, rasismus, chudoba, bezdomovectví... jsou zákonité produkty kapitalistických společensko-ekonomických vztahů a jsou jejich neodlučitelnou součástí.

Komunisté proto nemohou být „pouze parlamentní“ stranou. Musí být přítomni všude tam, kde lidé bojují o svá práva, a tento boj podporovat.

(...) Celosvětové problémy - masová migrace, globalizace a s ní spojené informační revoluce, dopady klimatických změn, robotizace a automatizace, nelidské životní podmínky, permanentní nebezpečí válek... nelze řešit bez odstranění kapitalismu a budování kvalitativně nového společenského lidově demokratického řádu - socialismu.

(...) Vítězství socialismu prostřednictvím parlamentních voleb je možné, ale jen s podporou organizovaného a uvědomělého lidového protikapitalistického boje.

(...) Během získávání podpory lidu bude komunistická strana usilovat o vytvoření jednotné antiimperiální fronty, která jediná bude schopna prosadit změnu výrobních vztahů a s nimi postupně i celý společensko-ekonomický systém.

Politická moc v zemi přejde do rukou pracujících jediné s podporou všech protikapitalisticky smýšlejících sil.

(...) Výsledkem kvalitativních změn ve společnosti bude nastolení skutečné demokracie, tedy „diktaury všech pracujících“ vytvářejících celospolečensky potřebné hodnoty.

Socialismus, jako politický systém, považují komunisté za nejlepší prostředek k obnově a zachování státní suverenity, ochrany národních zájmů a sociálních jistot občanů.

(...) Cestu k socialistické společnosti chápeme jako důslednou obhajobu důstojnosti člověka, jeho základních práv a svobod v nejširším pojetí.

(...) V mezinárodních vztazích zůstává princip proletářského internacionálního nezbytnou podmínkou budování nové společnosti, stejně jako vlastenectví a rozvíjení národů s jejich nezaměnitelnou kulturní tradicí, historií a originalitou.

Identita moderního národa tak, jak se rozvinula v posledních staletích, zůstává základem budování státní suverenity. Společně sdílené hodnoty, historie i národní paměť jsou jedinečným a nenahraditelným předpokladem existence každé společnosti.

(...) Komunisté hájí důstojnost člověka a chrání zájmy celé společnosti cestou otevřené politiky tvořené s lidmi. Zavrhnou třídní „morálku“ vykořisťovatelů. Proti sobeckým názorům a mravům starého světa staví morálku, která vyjadřuje zájmy a ideály většiny pracujících.

Morální kodex komunisty obsahuje především lásku k vlasti; svědomitou a uvědomělou práci pro společnost, poctivost, pravdivost a skromnost ve veřejném i osobním životě, vzájemnou úctu, nesmiřitelnost k nespravedlnosti, přiznivnictví, nepoctivosti, kariérismu i nesmiřitelnost k nepřátelům míru a svobody národů.

Všichni lidé si jsou v povinnostech i právech rovni. Lepší, humánnější a spravedlivější svět, postavený na principech beztřídní společnosti, bez válek a násilí, budovaný ve prospěch našich dětí, vnoučat i všech budoucích generací - je možný. Komunisté to nejednou dokázali a s pomocí pracujících, vzdělaných a slušných lidí to dokáží i v budoucnu.

VÍCE DEMOKRACIE POSKYTNE JEN SOCIALISMUS!

K naplnění dlouhodobých politických cílů komunistické strany a společenských vizí o spravedlivém uspořádání je nutné mimo jiné:

- zajistit, aby všechno nerostné bohatství včetně zdrojů vody na našem území patřilo všemu lidu a bylo obhospodařováno státem;

- vykoupiť vodu zpracovávající, čistící a kultivující podniky (zařízení) s výjimkou těch, které jsou ve vlastnictví českých obcí;

- vyjmout ze soukromého vlastnictví všechny kulturní památky, do kterých stát investuje finanční prostředky z daní daňových poplatníků;

- provést kompletní odluku státu od všech církví, soukromých i církevních škol;

- vrátit pod hospodářskou správu státu všechny lesy, které nejsou na soukromém pozemku anebo nejsou řádně obhospodařovány;

- zajistit cenovou regulaci (rovnost) na celém území státu u všech komodit využívaných státem i většinou obyvatel (voda, elektřina, plyn, topné uhlí, benzín, nafta, topné oleje, topné dřevo, léky...);
- převzít (znárodnit, vykoupit) klíčová odvětví národního hospodářství zpět do rukou státu;
- sjednotit všechny zdravotní pojišťovny v jednu státní;
- všechny starší i nově utvářené služby dotýkající se všech či většiny obyvatel od narození do smrti - budovat jako státní;
- důchodovou jistotu současných i budoucích generací řešit progresivním daňovým systémem s využitím diferencovaných a progresivních daní z příjmů (včetně „milionářské“ daně z příjmu);
- minimální důchod při odpracování zákonné doby stanovit na 50 procent průměrné mzdy daného období ve společnosti;
- minimální mzdu stanovit zákonem na 60 procent z průměrné mzdy ve společnosti;
- uzákonit zajištění „startovacích“ nájemních bytů pro mladé začínající rodiny v krajích;
- podpořit zaměstnávání cizinců z kulturně civilizovaných oblastí za předem jasné stanovených sociálních a kulturních podmínek;
- zrušit sociální příspěvky a dávky dospělým lidem (bez rozdílu rasy, pohlaví, národnosti...), kteří mohou, ale nechťejí pracovat;
- iniciovat vznik České státní komerční banky pro potřeby všech obyvatel bezpečně krytá národním majetkem;
- všechny daně vyplývající z činnosti na našem území platit u nás;
- v mezinárodní politice trvat na principu rovnosti, mezinárodní solidarity a nevměšování se do vnitřních záležitostí;
- zkvalitnit vzdělávání nastupujících generací jednotným školským systémem, školními normami a osnovami postavenými na objektivitě a pravdivém poznání, schválenými odbornou veřejností;
- vytvořit podmínky a pravidla pro rozvoj vysoce kvalifikovaného učňovského školství s možností využití moderní výchovy a vzdělání řemeslných profesí zakončených mistrovskou zkouškou (resp. odbornou maturitou);
- obnovit rozvoj venkova s využitím pozitivních poznatků a výsledků družstevního hospodářství z období první etapy budování socialismu u nás;
- obnovit moderní, funkční a ekologické zemědělství se snahou o opětovnou potravinovou soběstačnost a nezávislost;
- prosadit svobodnou volbu určení (např. státu, církvi, do sportu a tělovýchovy mládeže, kultury, zdravotnictví, sociálních služeb, vědě, důsledkům průmyslové revoluce 04, atp.) části daní (např. 5 %; 10 %) všech daňových poplatníků;
- zrušit Senát Parlamentu České republiky;
- nepřipustit zrušení (abolice) takzvaných Benešových dekretů s následným navrácením majetku pohrobků nacistů a rozbíječů naší vlasti;
- podpořit (iniciovat) splacení reparací Německem a plnění všech smluvních ujednání přijatých vítěznými mocnostmi ve druhé světové válce na Postupimské konferenci 1945;
- volat k právní odpovědnosti viníky likvidace české ekonomiky a rozkradení národního majetku a bohatství;
- provést kontrolu a případnou zákonnou nápravu (trestní zodpovědnost, exekucní výkon, zabavení, znárodnění apod.) podvodů velké privatizace, včetně jejich nepromlčitelnosti;
- definovat obnoveným zákonem trestné činy lichvy a příživnictví; parazitovat na výsledcích práce druhých, nesmí být ze zákona umožněno;
- zrušit komerční exekutory, kteří mají podíl z exekuce, kterou provedou.
- obnovit plnou zaměstnanost vězňů a zajistit ekonomickou soběstačnost vězeňských zařízení.
- vytvořit podmínky pro vznik, fungování a spolupráci Jednotné fronty vlasteneckých sil.

Revoluce, vzdělání a jednota jsou hybnou silou pokroku a východiskem k nastolení lepších zítřků!

K tomu je nutné ve Volebních programech podle druhu voleb skloubit rozumné požadavky s programovou přímostí a racionální objektivitou a požadovat:

- navrácení výrobních prostředků, zdravotních, kulturních, sportovních a dalších zařízení i přírodních zdrojů, které byly po listopadu 1989 neoprávněně odejmuty, zprivatizovány či rozkradeny – všemu lidu;
- povolat k trestní odpovědnosti všechny, kteří zapříčinili ekonomický, společenský a morální úpadek země, neoprávněně se obohatili na úkor skutečných tvůrců materiálních a duchovních hodnot a vytvářeli podmínky pro zcizování výsledků práce lidu domácími a zahraničními subjekty;
- prosadit zákon o obecném referendu. Využívat principy přímé demokracie, zejména prostřednictvím institutu všelidového referenda občanů k důležitým celospolečenským i regionálním problémům a otázkám; (...)
- preferovat celospolečenské státní, družstevní a komunální vlastnictví výrobních prostředků před soukromým;
- uzákonit povinnost (ve smyslu tvorby společenských hodnot) pracovat. Nikdo (s výjimkou nezletilých, matek nebo otců starajících se o děti, občanů staré nebo nemožoucí členy rodiny, hendikepovaní občané a důchodci) nesmí žít na úkor výsledků práce druhých;
- uzákonit povinnost prokázat legální zdroj příjmů a nabytí majetku;
- zabezpečit lidská práva, vyplývající z příslušných vnitrostátních a mezinárodních dokumentů, zejména práva na práci a spravedlivou odměnu za ni, právo na zasloužený a důstojný život ve stáří (důchodcům), ale i právo na bydlení, bezplatnou zdravotní péči, vzdělání, právo svobodného pohybu, projevu a shromažďování, právo politického přesvědčení a mírumilovného náboženského vyznání;

- podporovat všestranný kulturní rozvoj zejména cestou aktivní státní podpory aktivit kolektivů a jednotlivců působících profesionálně i amatérsky v kulturní oblasti;
- zajistit finanční dostupnost kulturních staků všem občanům;
- zabezpečit všem svobodný přístup k informacím;
- zacházet hospodárně s přírodními zdroji, preferovat obnovitelné zdroje energie, ekologické zemědělství;
- zajistit bezpečnost osob a jejich majetku všestranným zkvalitňováním práce příslušných orgánů státní moci a státní správy a dobrovolnou účastí lidu na boji s kriminalitou všeho druhu;
- nepřipustit nelegální imigraci narušující civilizaci, bezpečnost, kulturu a vyvolávající obavy z terorismu;
- ukončit dotace neziskovým organizacím, zneužívajícím svého postavení k dosažení protistátních politických cílů;
- přijmout společensko-ekonomická pravidla a opatření bránící předpokladu vzniku exekucí devastujících osoby a jejich rodiny;
- podpořit rozvoj pohybové kultury především dětí a mládeže formou tělesné výchovy, která tvoří společně se sportem, turistikou, pohybovou rekreací, fyzioterapií a rehabilitací, základní složku tělesné kultury člověka;
- rozvíjet přátelské vztahy s občany, pokrokovými organizacemi i celými státy, které usilují o sociálně spravedlivé uspořádání společnosti na principu zachování státní suverenity a vzájemně výhodné spolupráce mezi národy ve světě míru a společenského pokroku;
- vypovědět všechny mezinárodní smlouvy a závazky, které omezují suverenitu naší země a právo na ochranu českými soudy;
- nepřipustit zrušení tzv. Benešových dekretů a zpochybňování legálnosti odsunu Němců na základě Postupimské dohody;
- vystoupit z Evropské unie a Severoatlantického paktu, jakož i z organizací vzniklých na podporu kapitalismu v ekonomicky silných zemích;
- stáhnout všechny české vojenské jednotky, které se účastní vojenských intervencí i tak zvaných misí v rámci Severoatlantického paktu;
- nedovolit rozmístění cizích vojenských jednotek a zařízení na území České republiky bez referenda a souhlasu nadpoloviční většiny všech registrovaných voličů;
- usilovat o zrušení Severoatlantické aliance, jako reprezentanta imperiálních snah a relikvii studené války, jež slouží zájmu mezinárodního kapitálu;
- usilovat o rozpuštění všech mezinárodních vojenských paktů a jejich nahrazení systémem kolektivní bezpečnosti, založenými na mnohostranných mezinárodních smlouvách.
- posílit vliv Organizace spojených národů na mezinárodním dění v zájmu zachování světového míru, jako základní podmínky života na zemi;
- zajistit bezpečnost, suverenitu i územní celistvost státu. Tomu přizpůsobit organizační strukturu státní správy založenou na profesionální armádě, výcviku záloh a civilní obraně;
- stanovit předem demokratické podmínky, za kterých budou výsledky všelidového, regionálního či místního referenda pro příslušné výkonné orgány závazné a právně vymahatelné;
- prosadit pro Ústavu stanovené volby, kde se rozhoduje přímo či nepřímo o všech členech společnosti i budoucích dosud nenarozených generacích, povinnou účast s následnou sankční doložkou při neomluvené neúčasti.
- zrušit zákona č. 198 z roku 1993 o protiprávnosti komunistického režimu a s ním související zákony.
- zneplatnit všechny uskutečněné církevní restituce (dary) a jejich soudní přehodnocení v souladu s historickou pravdou o majetcích církví.

ZA KOMUNISTICKÝ CHARAKTER KSČM

Bez aktivní komunistické strany s autoritou podpořenou širokými vrstvami obyvatel není možné programové cíle splnit. Strana, poučená z minulého vývoje a analyzující současný stav ekonomicko-politického systému i potřeb lidu, systematicky a intenzivně pracuje na krocích vedoucích k přechodu od kapitalismu k socialismu.

Třicet let ideové prázdnoty nadělalo nemalé škody. Naše hnutí je nejednotné a roztržité. Historická analýza je nedostatečná, včetně poučení z nechtěných chyb, jichž jsme se dopustili v minulosti.

Proto je nutné obnovit základní hodnoty, na kterých komunistické hnutí vzniklo. Cílem je znovu vytvoření moderní, uvědomělé a vzdělané strany, která bude schopna objektivně vyhodnocovat danou společenskou situaci, stane se přitažlivou pro většinu lidu a svou revolučností a odvahou získá zpět ztracenou autoritu.

To mimo jiné předpokládá:

- silnou moderní politickou stranu s jasnými cíli a přitažlivým programem;
- změnit řízení a styl práce vytvořením funkčních stranických orgánů;
- intenzivní práci s mladší generací;
- soustavou osvětovou práci mezi pracujícími;
- působení v odborech, vlasteneckých a společenských organizacích;
- ustavení odborného zázemí, které na vědeckých základech zajistí organizační, ideové a programové rozvoj strany;
- uplatnění vnitřního principu rovnosti členů;
- využití stranických médií a vnitrostranického vzdělávacího systému ke sjednocení všech komunistických skupin;
- řízení práce poslanců i ostatních reprezentantů komunistické strany v kapitalistických samosprávných volených orgánech a institucích;

- podřídit činnost poslanců a zastupitelů straně a skutečně revoluční agitaci;
- nepřipustit ekonomickou závislost volených funkcionářů na straně;
- dodržovat principy demokratického centralismu, kritiky a sebekritiky a vnitrostranické demokracie;
- vybědnout z revizionismu a oportunistismu;
- zvýšenou odpovědností a aktivitou nepřipustit voluntarismus v práci řídicích orgánů. Přijímat jen širokým masám srozumitelné politické závěry;
- nově postavit morální kodex komunisty a vyzvedávat skutečně ty nejschopnější na odpovídající místa v organizační struktuře strany;
- obnovit svou revoluční úlohu i za pomoci podpory ustanovení přípravné centrály „Nové komunistické internacionály“;
- oživit teoretickou práci a účinné sebevzdělávání;
- vyhodnotit objektivně socialistickou minulost; odhalit příčiny časné porážky socialismu;
- kultivovat agitační a propagandistickou činnost; stranický tisk a nakladatelství podřídit práci ústředního výboru.

**Komunisté nemají co ztratit, jen svou tvář!
Proletáři všech zemí, spojte se!**

Názory z ankety: Co Dělat?

Můj táta byl předválečný komunist. Od něj vím, že mezi válkami a ještě dlouho poté měl každý zkušený soudruh na starost někoho z mladých. Předával mu své zkušenosti a znalosti, vedl ho a pomáhal mu. Dnes ale většina z nás, funkcionářů, spíše dělá vše pro to, aby mu někdo z mladých nepřerostl přes hlavu. Přiznejme si, to jsme se nenaučili od soudobých kapitalistů, to si neseme už z doby našeho vládnutí. I proto jsem prohrál v listopadu a prohrávám i nyní.

Žel, my starší můžeme mít sebelepší program, prošpikovaný marxismem odshora dolů (ostatně i mně vadí, že se z našeho myšlení a jednání vytrácí), ale s našimi „tvářemi“ o něm už dnes těžko někoho přesvědčíme. A hlavně, je nás už moc málo natolik plných energie, abychom zvládali to podstatné: **být mezi lidmi**. Nejen kecat, ale také organizovat solidární akce, tedy to, co zanedbáváme nejvíce a čemu říkáme mimoparlamentní činností.

Myšlenka sociálně spravedlivější společnosti, emancipace člověka, je stále aktuální a neumírá s volebním neúspěchem. **Co ale musíme udělat, abychom byli dál jejími nositeli? Především soustředit se na ty mladé, kteří nám ještě zbyli, jen oni nám mohou přivést další. Ukazovat světu nové tváře a hlavně je nesobecky na to »házení do vody« připravit. Otevřít naše sekretariáty, dokud je ještě máme, pro všechny možné formy mimoparlamentní činnosti, včetně zájmové. Vzájemně se za své Haló noviny, nezneužívat je pro osobní zájmy některých funkcionářů a plně je využít k působení na veřejnost. To předpokládá jejich mnohem větší rozšiřování. Lepší prostředek k prezentaci našich názorů, postojů a stanovisek budeme dnes těžko hledat. Pokusit se obnovit něco, čemu se dříve říkalo soudružské vztahy.** Ivan Cínka

Co dělat, aby se KSČM nestala marginální stranou v politickém spektru České republiky? Odpověď není těžká. KSČM potřebuje změnit svou nečitelnou politiku v politiku čitelnou, která bude vyjadřovat zájmy lidových vrstev národa a bude jim srozumitelná. Bez vědecké teorie to nepůjde. Tvůrčí návrat k teoretickým pramenům dialektického a historického materialismu se musí stát kompasem pro praktickou politiku strany v současné společenské situaci. Stávající vedení strany, jak ukázala praxe, toho není schopno. Proto sjezd musí dát důvěru těm, kteří jsou schopni tuto změnu uvnitř strany uskutečnit. Těm, kteří vlijí novou krev do organizmu strany a přinesou jí komunistický program. Těm, kteří obhájí socialistickou minulost naší země. Těm, kteří na faktech odhalí falešné útoky antikomunistických bojovníků. Těm, kteří se svou neohrožeností, opravdovostí a důsledností stanou ostatním příkladem hodným k následování.

Čeněk Ullrich

Sjezd odpovědných za budoucnost, nebo sjezd bez brzd do propasti? Toliko očekávaný brněnský sjezd již v dubnu odložen COVIDEM 19 na neurčito přibrzdil nezbytná rozhodnutí směřování strany jako politické síly namozdně pracujících, drobných řemeslníků a podnikatelů. Ono „S lidmi pro lidi!“ se ztratilo v množině různých slibů a aktivit, které nakonec vyústily během 10 let ve snížení volební základny strany, oscilující kolem 5 %. Jinak řečeno, z KSČM se stala nezájmovou a neperspektivní politickou stranou, která od roku 1992 přes úsilí mnohých členů a funkcionářů není schopná vypracovat svůj dlouhodobý a krátkodobý program. Příčina? **Propadnutí třídně neidentické liberálnímu reformismu a pragmatismu.** Tříšť neperspektivních koncepcí pak přinesla plody v podobě nezájmu o politiku KSČM. Takové strany tu jsou nejen napravo, ale i tzv. nalevo. Jediné východisko je probuzení se z iluzí, že to tak, jak to jde, zvládneme. To, že naši zastupitelé v krajích poctivě pro své voliče a ostatní pracovali, je průkazné. Měli jsme i úspěšného hejtmana, přesto jsme drtivě prohráli. **Voliči nehodnotí reálnou práci konkrétních zastupitelů, ale konkrétní politickou úroveň STRANY. A ta je již dlouhodobě neidentická, nemarxistická.** Útěk od marxismu-leninismu byl útekem od vědeckého přístupu k životu lidí i celé společnosti. **Východiskem obratu je proto renance politiky strany v tomto duchu.** Do čela strany by měli přijít ti, kteří chápou smysl a důvody nutné změny obsahu a formy politiky KSČM, aby její název odpovídal reálně komunistické činnosti strany. **Pokud změna nenastane na sjezdu, nelze vyloučit, že se KSČM stane marginální stranou.** Ke škodě lidových sil naší země. **Socialismus nebo barbarství!** Rudolf Košťál

Do termínu konání sjezdu zbývá sedm týdnů. Má mu předcházet jednání pléna ÚV KSČM, které má schválit dokumenty pro jeho jednání. To vše připravují a řídí **vedoucí funkcionáři strany**, kteří v minulých dnech dali své funkce k dispozici. Mám to chápat tak, že náhle našli zázračné řešení současné politické, ideové, organizační a ekonomické situace strany, do které jí přivedli?

V letech, kdy svoje funkce zastávali, měli dostatek času a prostoru k řešení problémů stranického života i působení strany na veřejnosti. Dlouhá leta ignorovali kritiku své práce.

Existuje i možnost, že termín sjezdu bude nutno změnit. Vychází z toho jediné řešení. **Do přípravy sjezdu se teď musí vložít ti, kteří kandidují na nejvyšší funkce, musí zpracovat a prezentovat svoje představy a vize o dalším rozvoji a práci strany.** Je evidentní, že volby nových funkcionářů strany jsou zásadním úkolem sjezdu! Potřebujeme mít v čele přešvědčené komunisty se širokým rozhledem a marxistickým vzděláním, schopné zasvěceně argumentovat ve veřejných diskuzích, ale také vést stranu a slyšet hlasy členů. Myslím, že takovým je Josef Skála, ale i další, např. Marta Semelová, Jirka Horák, Karel Klimša a mnozí mladí...

Sjezdu je nutné předložit Alternativní program Mloku. Je zpracován kvalitně a vystihuje naše myšlenky. Jasně deklaruje naše cíle a bude základem pro získávání našich sympatizantů a nových členů strany. Bude třeba ho obhájit proti oficiálnímu programu, který bude předložen ÚV KSČM. Strana musí zlepšit ideologickou práci a lépe využívat nejen Halo noviny i Dialog, ale i spolupráci s levicovými periodiky. Je nutné podat návrh na vytvoření ideologického oddělení ÚV a zadat úkol k vytvoření jednotné mládežnické organizace. KSČM se musí přizpůsobit novým požadavkům na kvalitu politické práce, zlepšit organizační strukturu a zkvalitnit práci na veřejnosti. Problém vidím v tom, že nebyla organizována předsjezdová kampaň, komunisté neznají zásadní návrhy a diskuze se nevede. Jak budou připraveni na jednání sjezdu jeho delegáti?! Času je málo a zanedbáno bylo hodně!

Jiří Bulka

Je třeba pozvednout aktivitu strany jako celku od předšedů ÚV, ostatních členů vedení po každého člena (a zakotvit to do stanov) - vyzývat k tomu, organizovat to a být příkladem. I ve stanovách vyřešit otázku těch, co už nemohou - např. čestné členství takřka bez povinností, ale s možností využívat členská práva.

Nový Program pro současnou dobu a výhled vidím jako nezbytný. Pro jeho tvorbu, diskuze o něm a jeho osvojení je nezbytné, aby se zúčastnili také vedoucí funkcionáři.

Krátkodobě přijímat „akční“ programy se stanovenou zodpovědností za organizaci plnění dílčích úkolů a jejich splnění.

O jednáních sjezdu, konferencí, ÚV a VV ÚV pravidelně informovat, včetně podrobné informace o vystoupeních a diskuzi, přednesených návrzích a výsledku jejich projednání.

Organizovat (povinně) stranické vzdělávání všech členů (obsažené i ve stanovách) zaměřené na:

- aktuální problematiku činnosti a stavu společnosti,
 - teorii vědeckého socialismu a její aktuální rozvoj,
 - odborné zaměření podle stranické funkce a stupňů řízení.
- Jednu skupinu i pro členy nejvyššího vedení (nejlépe vedoucí předšedů ÚV).

Výrazně podpořit činnost Komunistického svazu mládeže jako zdroje nových členů a znovu se vrátit k možnosti rozhlasového a televizního vysílání.

Hospodaření strany daleko víc postavit na vlastních zdrojích - zvýšit členskou příspěvkovou (nutnost) a důsledná kontrola jejich placení, výrazně zvýšit příspěvky zástupců v zastupitelských sborech. (Princip: Chceš mít silnou stranu, udržet její akceschopnost a nezbytné - placené nebo částečně placené - funkcionáře? Pak je nutné, abys přispěl ke zdrojům - finančně, případně i jinak, např. dobrovolnou prací na údržbě a rozvoji majetku.) Efektivně využívat majetek strany.

Václav Exner

Komunistická strana je po posledních volbách na samém okraji propasti. **Pokles hlasů získávaných ve volbách je následkem trvalého snižování autority strany ve společnosti, které je zapříčiněné především odstupem od komunistického charakteru strany.**

Formy a metody naší práce, naše volební programy, naše vystupování na veřejnosti i ve sdělovacích prostředcích, naše tiskoviny a mnohé další... neprobouzí v našich potenciálních sympatizantech a voličích zájem o nás, naši politiku.

Strana se nachází ve stejné situaci jako ve dvacátých letech minulého století. Proto jediné možné **východisko vidím v odkazu, jak tenkrát soudruzi řešili vážnou situaci.** To vše by pro nás mělo být inspirací a školou pro dnešek, tedy v době, kdy si klademe otázky, co je třeba udělat.

Jestliže V. sjezdu KSČ náležela ta obrovská zásluha, že energicky odmítl likvidátory, a tak zachránil stranu a vytvořil novou, skutečně revoluční cestu, tak to by měl být i pro nás, pro současnou situaci ve straně ten největší odkaz - odmítnout likvidátory, zachránit stranu od její cesty do úplné bezvýznamnosti, kam má spolehlivě nakročeno. Vyzvat vedení strany, ty, kterým se nepodařilo ji vyvést ze srabu, aby odstoupili, a umožnili pracovat těm, co chtějí dostat komunistickou stranu do klidnějších, ale komunistických vod tak, aby odpovídala současné době i podmínkám.

Vyvést stranu z marasmu a navrátit jí odpovídající a zaslouženou autoritu může pouze jednotný kolektiv. Dát dohromady na všech stupních morálně čisté, uvědomělé a vyspělé funkcionáře, osobnosti schopné naslouchat lidem, pracovat v týmu, obětovat se, mající reálné nápady a zkušenosti, připravené permanentně na sobě pracovat, potlačovat voluntarismus a ješitnost i přehnané ambice.

Otázku změny vedení strany vidím již dlouhou dobu jako jednu ze zásadních.

Zbývá jenom doufat, že na XI. sjezdu KSČM jsme poslali komunisty, revolucionáře, kteří se nebojí, mají vizi co a jak dělat. Že jsme delegovali do nového ústředního výboru i do výkonného výboru lidi, oddané straně, myšlenkám komunistického a dělnického hnutí.

Jsem názoru, že prvním a nejdůležitějším úkolem dneška je dát ve všech směrech do pořádku stranu – ideově, organizačně a akčně, jinak neuděláme vůbec nic.

Václav Čermák

Nutnou podmínkou, vyvedení strany z krize je, aby se předsedou strany stal Josef Skála. Neznám vhodnějšího kandidáta. Kateřina Konečná není (ani objektivně nemůže být) schopna vyvést stranu z tak hluboké krize. Do programu je třeba zapracovat myšlenku: Světový imperialismus se chystá vyřešit svoji krizi vyvražděním několika miliard lidí.

Pokud nebudou ve vedení strany skuteční komunisté, nebude nikdo, kdo by program strany uvedl do života.

Ve skutečnosti je COVID-19 podvod a vyhlášení války proti celému lidstvu!

Vratislav Datel

Z rozhovorů s občany čím dál více vyplývá názor, že jako strana jsme pro většinu téměř neviditelní, málo úderní, nečitelní. Tichá podpora současné vlády nám rozhodně nepřinesla podporu voličů. Smetanu vždy slízl Babiš a my jsme sehráli roli těch užitečných trubců. Naší velkou chybou bylo a je, že tyto úspěchy ve prospěch občanů naše vedení nedokáže náležitě prodat. Vykrádání volebních témat a přisvojování si zásluh jinými politickými stranami.

Vystupování našich vedoucích představitelů na veřejnosti a v médiích není většinou občanů vnímáno pozitivně. Ustrašenost, až přehnaná slušnost, vyhýbavé odpovědi... to asi v dnešní politice není zrovna to, co by naši voliči chtěli vidět a slyšet.

Jedním z rozhodujících kroků musí být radikální kádrové změny ve vedení, ÚV a VV ÚV KSČM, pokud se toto nepodaří prosadit, tak se s účastí komunistů v Parlamentu můžeme rozloučit a osud strany bude směřovat do propadlých dějin. Co nejdříve by měli kandidáti na předsedu strany představit členské základně své myšlenky, jak si představují další činnost a vývoj ve straně a hlavně cíle jak je a s kým uskutečnit. Delegáti sjezdu by pak měli zvolit předsedu, který by měl mít právo navrhnout tým nejbližších spolupracovníků, s nimiž chce své záměry realizovat a z nich by se pak volili místopředsedy a případně další nezbytné funkce.

V této souvislosti musí dojít i k radikální změně tvorby kandidátních listin pro volby do Parlamentu. **Dvě, maximálně tři volební období a dost!** Kvalitu, odbornost a politickou vyspělost i za cenu, že na kandidátce nebude mít mezi čelními kandidáty zastoupení každý okres.

Jako předsedu bych v současné době preferoval Josefa Skálu. Pro řadu našich potenciálních voličů je překážkou i název strany.

Je věčná škoda, že se ohledně tvorby nového programu strany nerealizovala schůzka představitelů jednotlivých návrhů Restartu, MLOKu a oficiálního vedení, tak jak jsme to navrhovali v našem okrese. Mohli jsme dnes být minimálně o krok blíž.

K ekonomice se moc vyjadřovat nedokážu, ale lepší využití budovy ÚV by nějaké finance do pokladny určitě přineslo. Do té státní pak prosazení tzv. Milionářské daně; zrušení zahraničních vojenských misí; vystoupení z NATO, Evropské unie; zrušení neziskových organizací... to všechno by řada občanů hodnotila pozitivně a jsem přesvědčen, že by se to muselo zákonitě odrazit ve zvýšení zájmu a naší podpory, ale zejména ve volebních výsledcích.

Nechci kritizovat nebo podceňovat funkci tisku, v našem případě HaNo, ale z vlastní zkušenosti vím, že tato metoda získávání informací je již za svým zenitem. **Velká většina, nejen našich členů, ani neví, že nějaké HaNo ještě vycházejí.** Pro zviditelnění naší činnosti, programu a kandidátů proto bude nezbytné nutně věnovat mimořádnou pozornost využívání nejmmodernějších systémů v mediálních prostředcích.

Válka s Ruskem je holý nesmysl, to nesmíme v žádném případě dopustit. Naopak svět může jen děkovat Rusku, že existuje.

Vladimír Duník

Redakční rada listu Dialog se mne ptá... Nu, milá redakce, váš dotaz není moc chytrý, ba ani taktický. Copak si prosím neuvědomujete, že není v silách jednotlivce vrátit straně její voliče a oslovit nové, další, mladé? My sami jsme se do tohoto stavu dostali svou nejednotou, hledáním vnitřního nepřitele, odkládáním akutních řešení a sváděním vlastních problémů na druhé. Lidé na nás, jako celek, přestávají slyšet. Ano, o tom se mluví i obecně, KSČM se postupně stává uzavřenou skupinou, chrání se před vnějším světem – či jen spolkem k levicovému tlachání. Ztratila se stranická disciplína, o nějakém demokratickém centralismu si můžeme nechat jenom zdát!

Cesta k nápravě je dlouhá a nebude jednoduchá a už vůbec ne bez bolesti. Situace po krajských volbách nás ekonomicky donutí provádět změny ve stranické struktuře, ty změny, které řadu let odkládáme. Prostě se nedá nic dělat, pokud chceme optimálně fungovat a uspět, je naprosto nutná reorganizace struktury strany, kvalitní kádrový řád a pořádek v ekonomické oblasti. Náš nejdůležitější cíl – vize – je tedy zaujmout voliče, občany, kterým již slovo komunismus nic neříká, a ideologii považují za něco cizího.

Lidé mají strach ze ztráty zaměstnání; o osudy své a svých blízkých; chtějí mít někoho, kdo se jich zastane, kdo nezklame. Jsme to tedy my a naše KSČM? Snažíme se, ale jaksí málo.

Krize, již jsme nyní svědky, se bude prohlubovat. Samozřejmě, je totiž způsobená krizí kapitálu a covid-19 ji jen na chvíli zastínil. Kapital už mnoho šancí, jak uplácat své voliče mít nebude, proto i na nás zkouší všechny triky; od vyvolání nenávisť, až po hledání nepřátel kdekoliv – klidně si dovolí vyvolat válku.

Našemu potenciálnímu voliči musíme všechno trpělivě vysvětlovat, nebát se třeba i šikany a nadávek a stále, nemilosrdně, odhalovat zlo této společnosti. Nepřeme se o malichernosti, nebojme se také přiznat chyby, které se jménem komunismu děly. Pod těmi hrubými chybami jsou ale mnohdy totiž podepsaní ti, jenž se pouze za komunisty vydávali, ve skutečnosti byli největší zrádci – jak ukázal čas.

Copak komunisté zavedli exekutory, kteří dohánějí lidi do bídy a k sebevraždám?

Copak komunisté způsobili nezaměstnanost a vytvořili tak generace lidí žijících ze sociálních dávek?

Komunisté jsou ti, co dovolili lidem žít pod mostem a vyhánějí i ne vlastní vinou chudé z jejich bytů? NE!

Straniků je nás čím dál méně, ale bez jednoty a společně sdílených ideálů nejsme schopni pokračovat. To si už snad uvědomujeme všichni.

Času ubývá, a pokud by byl opět ohrožen termín sjezdu, což může některým i vyhovovat, nezbude nic jiného než svižně vytvořit krizové vedení strany, směřující k jedinému cíli. V roce 2021 prostě uspět! Rychle začít prezentovat naše cíle a připravit jasný a věcný volební program.

Bohužel čas a Covid-19 je náš nepřítel a ani na podzimní čas odložený XI. sjezd KSČM nám moc věcí nevyřeší. Jsme v krizi a jen a pouze rozhodné řízení strany, jasná a srozumitelná slova a fakt důvěryhodný program mohou pomoci tuto krizi překonat.

Leo Luzar

Střečkování ode zdi ke zdi je k ničemu. Lidem, o něž nám musí jít, nevadí, že jsme podpořili vznik této vlády. Vychytají nám, že jsme se zašili v jejím stínu. Chybí jim rozhodný opoziční tlak proti všemu, co je špatné i dnes. Umění vidět kapitalismu pod kůži víc, než celý jeho fanklub. A dokázat čelit včas všemu, čím nás jinak postaví znovu před hotovou věc. Právě toho se marně domáhám už tři roky. **Nedostane-li to zelenou aspoň teď, nespasí nás ani nové tváře ani PR.**

Josef Skála

Co dělat? Slavná otázka. Odpověď je taky jednoduchá, ale i obtížná: Dělat!

Karel Sýs

Sjezd jsme měli konat už v původním termínu, ale co se vleče, to přeci předsedovi neuteče. Stačila by úvodní jednodenní část k potvrzení členů ÚV zvolených na posledních konferencích, k volbě předsedy, místopředsedy a tajemníka ÚV, členů VV ÚV, ÚRoK a ÚRK. Volit nejlepší z nejlepších a ochotných pracovat, nikoliv delegačně za kraje dosazené hlasovací mašiny. Obsahová příprava se nepovedla, špatné materiály bez řešení stavu strany a jejího postavení ve společnosti. Proto nutno zadat nové a nové úkoly k projednání na jarním pokračování sjezdu. Např. nová struktura strany, včetně funkcí; nové stanovy; rekonstrukce tzv. odborného zázemí; volební program 2021; sdělovací prostředky a jejich využití; mládežnická organizace a její vztah ke straně; spolupráce s komunistickými a socialistickými organizacemi v ČR... a především provoz a hospodaření strany.

Pro mne je dostatečným stranickým programem stručně - hájíme zájmy pracujících, kteří tvoří bohatství naší společnosti a zajišťují chod českého státu; děti a jejich opatrovníky které jsou naší budoucností; sociálně slabých a seniorů, kteří odvedli práci hodnoty ve prospěch dalších generací. Pomozte, přijďte mezi nás!

Pavel Ambrož

Patřím k těm, kdo jsou stále toho názoru, že naprosto nezbytná kritická i sebekritická diskuse nad stavem naší strany a jejím dalším směřováním by měla zaznívat především v uvnitř strany samotné. Přesto...

Před námi stojí mnoho opravdu zásadních úkolů.

Ty vycházejí z krize, v níž se naše hnutí nachází.

Jsem přesvědčen, že komunisté mohou mít perspektivu pouze, pokud budou prosazovat skutečnou komunistickou politiku a vystupovat a jednat jako sebevědomá politická síla, která bude zřetelnou opozicí vůči stávajícímu kapitalistickému systému, založenému na vykořisťování, útlaku a válkách. I proto je třeba odmítnout politiku pacifikace komunistů jejich vmanévrováním do podpory měšťácké politiky oligarchů a jejich loutek. Socialismus pak nesmí být pouze deklaratorním cílem naší politiky, ale věc, o jejíž uskutečnění reálně usilujeme.

Jako komunisté se musíme stát silou, která se se vším odhodláním dokáže zhostit zápasu za zájmy dělníků, pracujících a lidových vrstev.

Mezi naše priority musí ale patřit také zápas za mír a proti nebezpečí imperialistické války, stejně jako s ním související konkrétní požadavky, např. odpor proti jakémukoli přítomnosti cizích vojsk na našem území či nesouhlas s účastí českých ozbrojených sil v různých druhých agresí nebo válečných příprav. Je nutné dále rozvíjet kampaň za vystoupení České republiky ze Severoatlantického paktu NATO a jasně se vymezit i vůči dalším imperialistickým organizacím, kterých je naše země členem, jako je například Evropská unie.

Uděleme vše proto, abychom překonali problémy, jimž nyní čelíme, a mohli jsme tak vstoupit do druhého století naší činnosti připraveni napsat všechny své síly do boje za lepší svět. Slavné heslo „Socialismus, nebo barbarství“ bylo totiž málokdy aktuálnější.

Milan Krajča

(Omlouváme se nezveřejněným příspěvatelům i za krácení příspěvků.)

Krach hybridní války proti lidu Běloruska

„Západní imperialismus v čele s USA, Británií, státy Evropské unie a zahrnující prozápadní režimy Litvy, Polska a Ukrajiny zahájil pečlivě připravovanou hybridní válku proti Běloruské republice. Pokračuje v osvojování území rozpadlého SSSR a přizpůsobování vytvořených tam buržoazních republik k potřebám své expanze s cílem neohraničené světové nadvlády. Jde o válku stejného typu jako svého času proti Ukrajině a využívající metody klamání mas kontrolovanými médii,“ zdůrazňuje prohlášení Republikového společenského sdružení „Za Svaz a komunistickou stranu Svazu“ přijaté v Minsku 9. září.

V dokumentu se dále mimo jiné uvádí: „Agrese měla skončit svržením prezidenta Lukašenka, jenž nevyhovuje Západu, neboť brání suverenitu republiky a její svaz s lidem Ruska a dalšími bývalými republikami SSSR. Do jeho úřadu s velkými ústavními pravomocemi chtěli dosadit kolaborantku ochotnou pochovat samostatnost Běloruska, přeměrovat jeho zahraniční i vnitřní politiku – z východní na prozápadní, ze sociálně demokratické na liberální – a dát naprostou svobodu místnímu i zahraničnímu kapitálu při vykořisťování pracujících.

Výsledkem měla být privatizace ve prospěch západních nadnárodních monopolů, bankrot státních podniků, otevření místního trhu západnímu zboží, rozpuštění zemědělských družstev a jejich nahrazení farmami, rozprodej půdy, úpadek kultury a obnovení třenic mezi národnostmi, zrušení Smlouvy o vytvoření Svazového státu Běloruska a Ruska a přeměna země v nástupiště proti Rusku.

Hybridní agrese zahájená v květnu, k 1. září 2020 utrpěla naprostou porážku. Nenaplnil se předpoklad západních strategií, že v běloruské společnosti se nakupil dostatek nespokojenců, aby prostřednictvím voleb byl prezident Lukašenko svržen. Nepodařilo se přejít do druhé etapy, k rozpuštění „barevné revoluce“. Prezident požádal o pomoc dělníky, rolníky i pracující inteligenci a získal jejich podporu. Dělníci odmítli výzvy „páté kolony“ ke stávkám. Rolníci pokojně sbírali bohatou úrodu. Učitelé připravovali nový školní rok a organizované ho zahájili. Lékaři dál odvážně bojují s koronavirem a dalšími nemocemi. Milice a síly bezpečnosti nedopustily připravované diverze a překazily plány na obsazení státních budov včetně sídla vlády a prezidentské rezidence. Armáda zaujala bojové pozice připravena klást odpor vojskům NATO. Vedení Ruska vyjádřilo odhodlání dodržet uzavřené smlouvy. Mezi pracujícími Ruska na iniciativu komunistů začal nábor dobrovolníků.

Odpor pracujících lidu, moudrost, rozhodnost a statečnost prezidenta Lukašenka a vlastenecké části jeho administrativy, solidarita vedení a lidu Ruska mohou být přelomovým úspěchem v národně osvobozenecském boji sovětského lidu proti neofašismu a za obrození naší Vlasti.“

Prý, prý, prý...

„Novičok je látka svou podstatou mytická,“ zdůraznil Jan Schneider 4. 9. v komentáři pro Prvnizpravy.cz a pokračoval: „Je prý sovětské provenience, ale novičokem jej nazvali na Západě. Prý je dvousložková, ale občas prý také funguje z jednoho flakonku. Je to prý nervový plyn, který se prý ale dá také namazat na kliku. Je prý prchavý, ale občas prý vydrží hodiny, dny, ba týdny. Účinkuje prý okamžitě, ale někdy prý také s prodlevou. Prý má obrovský smrtící účinek již v malém množství, ale prý dá se též přežít (pouze to má ten důsledek, že přeživší osoba zmizí – jako se to stalo Sergeji Skripalovi). Nikdo na světě ho prý nemá, kromě Ruska, ale v nejednom státě jsou prý schopni novičokem zasažené léčit, k čemuž potřebují vzorek novičoku. (Ten byl vyráběn do roku 1992 v uzbeckém Nukusu, pak vývojoví pracovníci i s dokumentací a laboratořemi odjeli do Spojených států, kde se od té doby věnují zřejmě vývoji dětských pudrů proti opruzení.) Co se účinného rozptylu týče, v Salisbury prý novičok vážně zasáhl i zasa-

hujícího policistu, v případě prý novičokem zasaženého Alexeje Navalného se desítkám lidí kolem něj v Rusku nic nestalo (je však možné, že byl někým otráven až v Německu).

Jinými slovy, novičok je pracovní název pro univerzální prostředek, kterým se snaží autoři největších hybridních fantasmagorií slepit své ubohé a děravé konspirativní teorie, aby alespoň pro ty nejbližší dávaly zdání nějakého smyslu. Jinými slovy, snaží se uplést z novičoku bič, napráskat jim Rusům, a ještě přitom vonět po konvalinkách,“ píše Jan Schneider. Jinými slovy – pokud vývoj v Bělorusku nepůjde podle scénáře a la listopad 1989 či Kyjev 2014, lze očekávat, že se rovněž brzy dočteme o použití novičoku proti běloruským disidentům.

Obdobně jako novičok je evergreenem protiruské propagandy posledních let i Alexej Navalnyj. Kolem jeho záhadné nemoci zůstává mnoho nejasného. Pozdvížení v ruských médiích vyvolala zpráva, že ruské vyšetřovací orgány ptají po neznámé člence doprovodu Navalného při jeho cestě na Sibiř. Vyšetřovatelé zrekonstruovali celou Navalného trasu a vyslechli všechny lidi, kteří se nacházeli v blízkosti bloggera

za jeho pobytu v Tomsu. Vyslechli pět ze šesti členů Navalného doprovodu – až na tajemnou ženu, která disidenta provázela, nicméně odmítla podat svědectví a zmizela. Při vyšetřování se ukázalo, že dotyčnou je Marie Pevčich, trvale žijící v Londýně, dcera Konstantina Pevčicha, vedoucího a zřizovatele dvou biolaboratoří. Tato dáma je podle ruských médií ve spojení s Chodorkovským a s byznysmenem Aršakovem, jenž se skrývá před ruskými úřady v Londýně a jenž financoval rozjezd Navalného protikorupčního fondu. Protiputinovský blogger se dostal do konfliktu s Aršakovem, když oznámil záměr svůj „Fond boje proti korupci“ likvidovat.

Pevčich přiletěla z Londýna speciálně proto, aby Navalného doprovázela a byla s ním po celou dobu sibiřské cesty. Zpět do Moskvy ovšem již letěla jiným spojením. V Omsku se nehnula od Navalného manželky. Z Moskvy odletěla německým speciálem do Berlína již jako „tlumočnice“.

Nejsem tchajwanec

Karel Marx v 19. století napsal: „Dějiny se opakují dvakrát. Poprvé jako tragédie, podruhé jako komedie.“ Tato myšlenka se mi vybavila za návštěvy předsedy Senátu Vystřčila v odstěpě části Číny, na ostrově Tchaj-wan. Antikomunisté mohou obdivovat bývalého prezidenta USA Kennedyho i jeho slavný výrok při návštěvě Západního Berlína. Když ovšem podobnou myšlenku vysloví předseda českého Senátu, nadmíru zbytečné instituce, navíc politik, o němž do loňska pomalu nikdo neslyšel a jenž se dostal do funkce jen úmrtím svého předchůdce, nelze to hodnotit jinak než jako frašku. Ovšem frašku velmi nebezpečnou, vážně poškozující vztahy s ČLR a česko-čínský obchod. A že panu Vystřčilovi v kuloárech přezdívanému „Pepek Vysok“ nejvíce tleskal starosta z pražských Řeporyjí? Inu, vrána k vráně sedá.

Pohrobci Michaila Gorbačova

Druhý týden zuří urputné boje mezi postsovětskými republikami Arménií a Ázerbájdžánem o Náhorní Karabach. Válka začala v neděli 27. září ázerbájdžánským útokem na šest karabašských vesnic. Obě strany poté mobilizovaly a konflikt nabývá na intenzitě. Po ostrých střetech s nasazením tanků, těžkého dělostřelectva i letadel a vrtulníků jsou hlášeny stovky mrtvých vojáků a především civilních obětí. Desítky tisíc obyvatel muselo opustit své domovy, zejména v bývalé autonomní oblasti.

Během bojů v Náhorním Karabachu byly použity jedny z nejhorších zbraní na světě – zakázané kazetové bomby, uvedla organizace Amnesty International. Tvrzení opírá o záběry z hlavního města Náhorního Karabachu Stěpanakertu a z města Šuša. Podle expertů AI byla použita munice MO95 DPICM izraelské výroby a byla vypálena ázerbájdžánskými silami. Použití

mezinárodním právem zakázaných kazetových bomb k útoku na civilní obyvatelstvo je extrémně nebezpečné. Tyto bomby tvoří kazety (kontejnery) s menším druhem munice. Náplní mohou být drobné časované bombičky nebo miny. Často jsou načasovány tak, aby se aktivovaly až po delší době po bombardování. Až pětina této munice zraňuje a zabíjí se „zpožděním“.

Již letos v červenci spolu obě zakavkazské republiky válčily, byť na jiném území. V tehdejších střetech padl jeden ázerbájdžánský generál a Baku pak pohrozilo útokem na arménskou jadernou elektrárnu. V nynějším konfliktu Ázerbájdžán podporuje Turecko, jehož prezident Erdogan sní o roli doživotní hlavy státu i o obnově velmocenského postavení země. Podle tureckých činitelů žijí v Ázerbájdžánu „v podstatě Turci“, napsal Thomas Kulidakis 7. 10. na serveru Novinky.cz. Turecko posílá svým „bratrům a souvěrcům“ zbraně a poskytuje jim i Ankarou najaté žoldnéře.

Počátky konfliktu v Náhorním Karabachu sahají do roku 1988, kdy tehdejší sovětské vedení váhavě, netřídě a nemarxisticky přistupovalo k růstu na-

pětí v oblasti přiřčené Ázerbájdžánu, ale obývané převážně Armény. Dokud existoval silný sovětský stát, dokázal národnostní rozpory pacifikovat. Za tzv. perestrojky se již o silném státu nedalo hovořit a podceňovaný národnostní problém poprvé vygradoval ve válečný střet. Vzpomínám, že koncem toho roku jsem pracovně navštívil Moskvu. Bylo to pár týdnů po zemětřesení v Arménii. V Československu tehdy lidé pořádali sbírky na podporu postižených. V restauraci nejvyššího patra výškového hotelu nedaleko moskevské univerzity teklo proudem šampaňské. Parta bohatých či vysoce postavených Ázerbájdžánců slavila, že bude těch „arménských psů“ o něco méně. Tato příhoda mnou hluboce otrásla. Když o rok později přišel převrat, nemohl mě již tolik překvapit.

Krise NATO a Rusko

„Na hranicích řeckých pobřežních vod poblíž Kréty na sebe třetím dnem míří odjížděnými raketami skupiny tureckých a řeckých fregat. Prsty na spuštění odjížděných torpéd mají i velitelé řeckých a tureckých ponorek. Ve vzdušném prostoru mezi Kyprem, řeckou Krétou a Tureckem se vzájemně nahánějí řecké a kyperské stíhačky na jedné straně s tureckými bojovými letadly na straně druhé. Řecko a Turecko se dostaly na hranu války, když turecká vrtná loď doprovázená konvojem 19 tureckých vojenských lodí a dvou ponorek vnikla do řeckých pobřežních vod s úmyslem nelegálně těžit řeckou ropu a plyn,“ napsal 23. 7. poslanec Evropského parlamentu Ivan David. Reagoval na nejvážnější konflikt dvou členských států NATO v poslední době.

Poslanec David rovněž připomněl, že řecká vláda premiéra Mitsotakise požádala Rusko o pomoc proti Turecku. Jejím rozhodnutím předcházela žádost řeckého premiéra v telefonním rozhovoru s německou kancléřkou Merkelovou, jenž právě předsedá Evropské radě, aby zprostředkovala Řecku pomoc EU. Do Athén vzápětí přiletěl německý ministr zahraničí Maas a šokoval řecké politiky plánem řešit krizi až v září na mimořádném summitu ministrů zahraničí EU a výroky, jimiž fakticky podpořil Turecko. Následně do sporné oblasti vyplula další turecká flotila s 15 plavidly. Poté předseda řecké vlády telefonoval s ruským prezidentem Putinem a ruská diplomacie dokázala konflikt zastavit.

„Je to poprvé v historii, kdy jeden členský stát NATO požádal o pomoc Rusko proti jinému státu NATO. Severoatlantická aliance přitom sama sebe definuje jako vojenský pakt proti Rusku,“ uvedl český europoslanec.

Pravice tleská poslanci KSČM

Psát o nekomunistickém poslanci údajně komunistické strany Jiřím Dolejšovi mnohým připadá nosit dříví do lesa. A hlavně, nerad se opakují. Málokdy se ovšem politik

odkope tak, jak to dokázal salónními komunisty obdivovaný „Jirka“ letos v srpnu.

V buržoazním serveru iDNES.cz 21. 8. 2020 Josef Kopecký zdůrazňuje: „Jako trochu zjevení působí v KSČM poslanec Jiří Dolejš. Jako jediný komunist (tím zřejmě nikdy nebyl – poznámka autora) podpořil, aby 21. srpen byl Dnem památky obětí invaze 1968, jako jediný z KSČM hlasoval pro požadavek na propuštění politických vězňů v Bělorusku.“

V rozhovoru těchto dvou pánů poslanec KSČM podpořil i návrh, aby „příbuzní těch, kteří zemřeli při demonstracích v srpnu 1969, na výročí okupace, dostali jednorázové odškodnění 200 tisíc Kč, a lidé, kteří utrpěli zranění s trvalými následky, 90 tisíc Kč.“ Tento požadavek pan Dolejš odůvodnil ve stylu Václava Havla: „...komu bylo ublíženo, měl by se dočkat nějaké nápravy nebo kompenzace.“

Zajímavá byla odpověď na otázku „Když jste podpořil, aby 21. srpen byl uveden jako Den památky obětí invaze v roce 1968, měl jste z toho uvnitř komunistické strany problém?“ Zněla: „Ne, ne, ne. Že by mě někdo z něčeho obviňoval a já se musel obhajovat, to ne. Ale to víte, že na to řeč přišla a některým dělalo problém to pochopit. (Ach, ti blahoslavení chudí duchem, nedokážou porozumět mým geniálním myšlenkám, jakoby říkal pan poslanec). Spíše to bylo o nějaké diskusi a mě překvapilo, že po tolika letech ty diskuse ožívají, když KSČM vyřkla nějaké soudy v dávnějších dobách. Nenabýlo to ale podoby nějakého honu na mě.“ (Bohužel, sice ne hon, ale ostrá kritika přijít měla, kdyby KSČM byla opravdu komunistická strana).

Novinář z iDNES byl dále neodbytný: „Vy jste také tento týden jako jediný poslanec KSČM hlasoval pro to, aby Sněmovna odsoudila násilné a zjevně nepřiměřené policejní zásahy vůči běloruským občanům protestujícím proti nedemokratickému a neférovému průběhu prezidentských voleb v jejich zemi. Hlasoval jste jako jediný z KSČM i pro požadavek na propuštění politických vězňů, vyšetření osudů neznámých osob a nezávislé vyšetření represí ze strany běloruského režimu. Ani s tím jste neměl v komunistické straně problém?“

Jak správně reagoval na takovou otázku předvedl slovenský poslanec Luboš Blaha (viz příspěvek Pravda o Bělorusku). Jaký rozdíl mezi postojem sociálnědemokratického politika a představitele KSČM, zakladatelé komunistické strany se musí v hrobě obracet. Dolejš odpověděl: „Spíš opět člověk přemýšlí, proč tohle nebylo možné prohlasovat plošně.... Já třeba jsem o tom přesvědčen, že ty volby nemohly splňovat parametry svobodných voleb.“

Oba pánové si notovali, oba také používali typicky buržoazní slovník. Svědčí o tom dotaz: „Přibývá lidí, třeba i na sociálních sítích, kteří si kladou otázku, že když se v takových věcech jako je okupace 1968 nebo situace v Bělorusku rozcházíte se svým poslaneckým klubem, proč jste ještě v KSČM?“ Pan Dolejš odpověděl: „V souladu s naším programem je demokracie, svoboda, spravedlivá politická soutěž. A pokud jde o rok 1968, tak v souladu s naším programem je distance od zneužití moci. Pamatuji se, že v našem programu z roku 1992 byl odsouzen i neostalinismus. Ale pochopitelně vnímám pnutí ve straně, která se čas od času objevují, a kdyby se tato strana vydala směrem, který by neodpovídal duchu, ve kterém jsme ji třicet let budovali (otevřeně přízná, vyvedou z něho komunisté důsledky?), tak to už by samozřejmě bylo jiné. Zatím jsme to zvládli.“

Rozhovor vyvrcholil debatou o sjezdu KSČM plánovaném na listopad. Na otázku, zda by měl stranu dál vést Vojtěch Filip, poslanec Dolejš odpověděl: „Všechno je o tom, jestli se shodnou delegáti sjezdu na někoho, kdo to bude schopen posunout dál. (Pravda pravdoucí, jen neříká, jakým směrem). Kdyby hrozilo, že budeme couvat někam víc do minulosti, tak bych jeho pokračování vnímal jako menší průšvih, než kdybychom to svěřili nějakému normalizačnímu zombíkovi.“

Říkává se, že na hrubý pytel hrubá záplata. Jestliže někdo v KSČM připomíná zombie, je to právě pan Dolejš a jeho politická linie odvozená od reformistů a oportunistů předminulého století.

Ilja Jihlavský, 8. 10. 2020

Inštaláciu Biľakovej busty v Krajnej Bystrej prešetrí NAKA

Prokurátor špeciálnej prokuratúry poveril políciou, aby preverila, či ponechaním busty Vasiľa Biľaka v Krajnej Bystrej nedochádza k propagácii extrémistickej komunistckej ideológie. V apríli tohto roka boli za pomaľovanie busty komunistického politika Vasiľa Biľaka v jeho rodisku Krajná Bystrá právoplatne odsúdení výtvarníci Peter Kalmus a Ľuboš Lorenz. Za ich akciu s predtiahnutými rokmi dostali podmienený trest.

Teraz sa Národná kriminálna agentúra (NAKA) zameria na to, či nebol spáchaný trestný čin tým, že Biľakova busta vôbec bola v Krajnej Bystrej inštalovaná. Biľak je jedným z politikov, ktorí sa v lete roku 1968 podpísali pod takzvaný pozývaci list pre sovietske vojská a podieľal sa teda na nelegitímnom vpáde vojsk Varšavskej zmluvy do Československa.

V noci zo štvrtka 20. augusta na piatok 21. augusta tohto roku uplynie od okupácie Československa už 52 rokov. Podľa Ústavu pamäti národa zahynulo v dôsledku okupácie v Československu najmenej 108 ľudí, z toho 37 na Slovensku. Ďalšie stovky ľudí boli ťažko ranení.

Prokurátor poveril NAKA

Denníku N vyšetrovanie v tejto trestnej veci potvrdila hovorkyňa špeciálnej prokuratúry Jana Tökölyová.

„Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry v priebehu tohto mesiaca, teda augusta 2020, vyšetrovateľovi NAKA odovzdal na vybavenie trestnú vec týkajúcu sa verejnej inštalácie pamätníka busty Vasiľa Biľaka v obci Krajná Bystrá pre podozrenie zo spáchania extrémistickej trestnej činnosti.“

Prokurátor sa pritom odvoláva aj na rozsudok s Lorenzom a Kalmusom za to, že Biľakovu bustu poničili ešte v roku 2015, krátko po jej odhalení.

„Pokyn prokurátora vyplynul z obsahu rozsudku Okresného súdu Svidník a uznesenia Krajského súdu v Prešove, ktoré sa v minulosti zaoberali skutkom dvoch osôb, ktoré pomaľovali bustu V. Biľaka a boli uvedenými súdmi za trestný čin poškodzovania cudzej veci právoplatne odsúdené,“ vysvetľuje Tökölyová.

„Spomínané rozhodnutia súdov však výslovne poukázali na tú skutočnosť, že nepochybnú podozrenie zo spáchania zločinov vrcholnými predstaviteľmi KSČ.“

Čo presne súdy v Kalmusovom a Lorenzovom prípade povedali? Výslovne konštatujú, že ich rozhodnutie, ktorým oboch výtvarníkov odsúdili na podmienený trest za pomaľovanie Biľakovej busty, „nie je obhajobou Vasiľa Biľaka, komunistického režimu, ani zločinov v ňom páchaných“.

Súdy povedali, že výtvarníci mali právo vyjadriť svoj názor na Biľakovu bustu, ale nie jej poničením. „Obžalovaní namiesto toho, aby využili zákonné prostriedky, ak mali námietky voči zákonnosti osadenia sochy Vasiľa Biľaka, svojvoľne zasiahli do majetkových práv iného.“

Jednoducho povedané, súdy konstatovali, že ak mali Kalmus s Lorenzom podozrenie, že inštaláciou busty došlo k spáchaniu trestného činu výroby extrémistických materiálov, mali dať trestné oznámenie a nekonať svojvoľne. Špeciálna prokuratúra sa tohto výroku chytla a necháva teda políciou preveriť, či busta kolaboranta Biľaka nie je protizákonná.

Biľaka nikdy nepotrestali

Čo sa bude diať ďalej? Podľa pokynu prokurátora bude musieť NAKA zistiť, kedy a kým bola busta inštalovaná a prizvať si znalca na extrémizmus. To by nemal byť veľký problém. Biľakov pomník bol v jeho rodnej obci odhalený 21. februára 2015 a objednala si ho krajská rada Komunistickej strany Slovenska.

Petíciu za inštaláciu pomníka vtedy podpisali takmer dve stovky z 466 obyvateľov Krajnej Bystrej.

Zástupca starostu Krajnej Bystrej Juraj Štefanco v piatok ráno povedal, že v dedine osadenie busty nevnímajú ako podporu komunizmu, ale ako poďakovanie rodákovi. „Najmä starší ľudia si ho pamätajú a sú vďační za to, čo pre obec urobil,“ povedal.

Biľak bol za svoju rolu v roku 1968 a pozvanie vojsk Varšavskej zmluvy po novembri 1969 trestne stíhaný. Stíhanie trvalo viac ako dva desať rokov, no pred súd sa nikdy nedostal. V roku 2011 bolo zastavené, lebo špeciálna prokuratúra nemohla zohnať svedkov, ktorí by vypovedali, ako to bolo s pozývacím listom. Slovensko z Ruska nezáiskalo ani originálny listu.

Dôvod bol jednoduchý - Biľak bol v tom čase posledným žijúcim signatárom pozývacieho listu. Zomrel v roku 2014.

Dušan Mikušovič, 21. 8. 2020

Podľa výsledkov prezidentských a parlamentných volieb by to na Slovensku nemal byť problém. Dokonca i s prebytkom. Duchom Penty nasvietený minister zdravotníctva nám stroho oznámil, že objednal – a my zaplatíme – tri milióny

vakcín na obľúbený k.vírus. Kde by sme bez neho boli? Presnejšie oni, ich zisky, ich manipulácie, ich triedny boj!

Treba dúfať, že až dôjde na očkovanie, že celá táto vládna lumpeninteligencia, aj so svojimi rodinami a blízkymi, sa dajú pichnúť ako prví. Vláda, celé ministerstvo hrôzy, teda zdravotníctva, prezidentský palác a parlament v priamom prenose. Strana Pellegrini, Raši a ostatní Dabáci, v skratke P.R.D. – SD, môžu k tomu zabezpečiť chlebičky a biele víno. Červené nie, mohlo by to byť považované za prejav sympatií k Rusku, či dokonca komunistom.

Následne, na diaľnicu od Trnavy do Bratislavy by sa mohli navozit, bez rozdielu rasy, národnosti a pohlavia, ich voliči. Aby si postupne, aj s rodinami, počkali na svoju dávku šťastnej vakcíny. Keďže nepoznáme očkovaciu schému, optimistický vychádzame z toho, že na jedného primerne inteligentného voliča by tri ampulky mali stačiť. Ak nie, dokúpime. Bude z čoho, Sulík predal východniarsku el. rozvodnú sieť Nemcom. Tak robia hlupáci vždy, keď stabilita meny je vo hviezdach. A nie len tých na americkej zástave.

Aj študent farmácie, už po prvom semestri vie, že vývoj vakcíny nemôže trvať rok, či menej. Vývoj akéhokoľvek nového lieku (molekuly) trvá desať i viac rokov. Jeden z našich popredných odborníkov sa na TV obrazovke vyjadril, že vakcína bude účinná, lebo skúšky na opiciach sú úspešné. Možno mu len pripomenúť, že aj skúšky s liekom, neskor známym ako Viagra, vychádzali v predklinike rovnako - prekrvovali srdcový sval; liečba ischémie srdca vyzerala nádejne. A keď sa klinickému skúšaniu podrobili dobrovoľníci, výsledok bol o pár desiatok centimetrov inde.

Odbornú úroveň ministra zdravotníctva nájdeme v jednej vete programového vyhlásenia vlády, v časti týkajúcej sa ústretovosti k inovatívnej medicíne: „Vláda SR zlepší podmienky na vstup preukázateľne účinných inovatívnych liekov na náš trh“, s. 40). U liekov – už od Hippokrata – je na

prvom mieste bezpečnosť, až ďaleko za ňou je účinnosť! Kúpate si auto, ktoré má super plyn, ale nemá brzdy?

Ak u nosičov diplomových prác zlyhali – rozumej podvádzali – nie len ich autori, ale aj ich školitelia, ich

opponenti

a celé ich Alma z-mater, aj v prípade avizovanej vakcíny je to rovnako. Kde je odborné stanovisko Štátneho ústavu pre kontrolu liečiv, kde sú hlasy popredných vedeckých pracovníkov, hlavných odborníkov ministerstva zdravotníctva pre tieto oblasti, a ďalších, ktorí nie len z etického hľadiska, majú povinnosť vyjadriť sa k tak závažnej veci? Nie sú to len dobré platené trasorítky?

Zavesené na rovnakej finančnej šnúre a na rovnakých konzumných hodnotách ako celý tento ponovembrový, darebácky a zločinecký režim?

Je len jedno logické vysvetlenie, že vakcína bola paralelne vyvíjaná už počas montáže nového koronavírusu. Teda pred tými, povedzme desiatimi a viac rokmi.

U biologických zbraní je to tak. Potom môže byť bezpečná i účinná. Kto to vie? Vo svete existuje celá škála liekov, kde ich bezpečnosť a účinnosť, boli preukázané na státisícoch, možno i miliónoch pacientov, a nie len jedno desaťročie pred týmto príbehom. Baktérie a vírusy najbezpečnejšie likviduje (a triedi) náš imunitný systém. A je mu úplne jedno, či ide o nový alebo predchádzajúci koronavírus. V Rusku, napr. ešte z čias Sovietskeho zväzu, majú Derinat a Ferrovir, a iné. Na Kube, Interferón alfa 2B (dnes už vyrábaný v spoločnom podniku v Číne). Pravda, ich kádromý nedostatkom je rodny list. Pokiaľ za socializmu nebolo problémom doviezť liek zo Švajčiarska, či z USA, ak sme RVHP-ácky ekvivalent nemali, dnes opačné triedne garde neplatí. Totalitarizmus kapitálu a integrovaná hlúposť nahradili Múr berlínsky mŕmri oveľa sofistikovanejšími. EMA, Európska lieková agentúra, je len jeden z nich. Ale až pôjdete do Ruska, či na hranice Fínska s nim, alebo odbehnete z Varadera do Havany, na kliniku CIREN, kúpte si spomínané lieky. V oboch krajinách, a určite aj v iných, sú zdravie človeka a jeho život, na prvom mieste!

Hlupákom kapitalizmus.

Múdri a čestní ľudia chcú viac!

PhDr. Michal Dineš, CSc., 31. 7. 2020

Pravda o Bělorusku

Byl jsem v Bělorusku vícekrát a mohu vás ujistit, že to, co píšete v pravcovém tisku, je jen obyčejná propaganda, která má v lidech vyvolat nenávist vůči tamnímu režimu, aby rostl tlak a aby mohlo dojít k režimové změně. Stejný scénář, jako vždy. Divím se, že organizátoři ze zahraničí nemají trochu invence.

Ze slovenských a nejen slovenských mainstreamových médií by člověk nabyt pocit, že Bělorusko je jeden velký gulag, ve kterém bagry každodenně shrnují statisíce mrtvých těl rovnou do chřtánu sedmihlavé příšery, která se jmenuje Lukašenko a mohou mě i ukamenovat, ale pravda je někde jinde.

Mladí lidé se našou do ulic s vidinou švýcarských výkladů a dvojnásobných platů.

Známe to od nás, že Robert Fico to dnes řekl přesně - už se jen čeká na nějakého „Šmída“. Hromadně se sní o svobodě, demokracii, pravdě a lásce. V kavárnách celého světa se neoliberalové chvějí dojetím.

Výsledek bude přesný opak. Země bude uvržena do chaosu a krveprolití, kontrolu nad státem převezmou „experti“ ze západu a s pomocí nějakých místních loučků, které studovali ve Washingtonu či Londýně, se vše rozkrade a privatizuje. A do toho uslyšíte ohlušující aplaus neoliberalních neziskovek, které budou do celého světa opěvovat, jaký pokrok dělá Bělorusko ve svobodě a demokracii. Na věčné časy. Namísto švýcarských výkladů Bělorusové zažijí západoevropské pajzly, kde budou otročit za minimální mzdy, aby jejich rodiny vůbec přežily. Strategický majetek, který vlastní stát, se rozprodá do zahraničí a zisky poplynou ven do ciziny, a zemí zaplaví západní korporace, která zničí místní průmysl.

Bělorusko zůstane bodem na mapě - místní politici budou rozhodovat o tom, zda bude státní svátek v pondělí nebo v úterý a o makroekonomice a geopolitice budou rozhodovat nadnárodní koncerny a velmocí.

Prostě - svoboda. Bělorusku se nalinkuje nenávisťná politika vůči Rusku a dobrý a mírumilovný běloruský ná-

rod se najednou bude učít, že za všechno zlo na světě může Putin a že Rusy je třeba nenávidět a že všechny jejich problémy vyřeší hambáč z McDonalds a latte s pekanovou pěnou ze Starbucks. Všechny ty krásné sny o lepším životě, jejichž jménem se dnes demonstruje, se rozplynou jako dým - zde přece nikomu nejde o běžné Bělorusy, ani o kosmickou spravedlnost, ale o cynickou geopolitiku a korporátní zájmy. Najděte si, jaké ropovody plynou přes Bělorusko, a pochopíte všechno.

Ukrajinský Majdan a současné dění v Bělorusku mají stejný scénář a vždy to skončí stejně. Podívejte se na Ukrajinu. Oligarchie, korupce, nenávist, chaos. Promiňte, ale to já Bělorusum opravdu nepřeji. Mám je na to příliš rád. Jediné, co bych jim vzkázal - nebudte naivní. A chraňte si svoji suverenitu. To neznamena, že jsem teď nějaký milovník Lukašenka.

V Bělorusku nefunguje skandinávská demokracie a země má plno problémů. Policiejní brutalita odzrazuje a stejně tak nedemokratické praktiky. Ale je zvláštní, že v případě Turecka, Egypta, Ázerbájdžánu či Saúdské Arábie, velkých to spojenců USA či západních mocností, naši drazí liberální žurnalisté jaksí žádnou výkladní demokracii neočekávají a v průměru třikrát týdně přimhouří očko-dvě. Zato při Bělorusku se očekává učebnicová demokracie přinejmenším na způsob Rakouska v kombinaci se Švédskem.

Pokud v Turecku zavírají novináře jako na běžícím pásu, tak to západu nevadí, ve zprávách se to ani nedozví-

te, vždyť Turecko je „oáza stability“, nebo jak to řekl náš vzácný pan ex-prezident. Ale když zavrou někoho v Bělorusku, je třeba chytře sepisovat alespoň čtyři petice za lidská práva denně a na žádné nesmí chybět podpis Grigorie Mesežnikova. Saúdskoarabský režim vás odsoudí k trestu smrti, pokud jste si dovolili napsat kritický status vůči vládě - a možná vám i ukamenují ženu. Ale to nevadí. V korporátních médiích nikomu nepřekážá, že tento brutální režim je spojencem USA a dalších západních mocností, které tam vyvážejí zbraně. Tváříme se, že Saudi jsou dva milimetry od demokracie a světovým problémem je jedině Bělorusko.

A když běloruská policie zasáhne proti demonstraci, tak se všichni tváříme, že toto se neděje nikde jinde, jen v Minsku. Všude jinde policie nosí demonstrantům květiny a fouká na nich moučkový cukr. Zvláště v USA - viděli jsme to při nedávných protestech, kde mlátili lidi hlava nehlava.

Mimoходом, během protestů Žlutých vest ve Francii se odhaduje, že po zásazích policie zemřelo 11 lidí, pět byli zmrzačeni, 23 jich přišlo o oko, tisíce lidí byly zraněny a desítky žurnalistů skončilo v base. Ale to neřešte.

Pokud vás zmlátí americký či francouzský policista, je to vrchol slastné demokracie, ale pokud vás zmlátí běloruský policista, je to strašidelná diktatura, kterou je třeba okamžitě zničit.

Opakuji, to není obhajoba Lukašenka ani policejní brutality. Je to obhajoba pravdy. Odmitám dvojitý metr, odmítám propagandu, odmítám šířit nenávist vůči Bělorusku a odmítám přebírat levnou propagandu z mainstreamových médií.

Ľuboš Blaha, poslanec slovenského parlamentu

Mnozík z vás už jistě slyšeli příběh o tom, jak v roce 1948 krvavý tyran Stalin nařídil blokádu Západního Berlína a jak se svobodným národům povedlo společným úsilím prorazit tuto blokádu leteckým mostem. Dnes si však povíme, co se stalo doopravdy.

Poté, co se Stalin nenechal táhnout do drakonické Bretton-woodské dohody a Churchill proměnil svůj slavný projev v americkém Fultonu, začal Západ vyvíjet nátlak na SSSR na všech frontách. Nejvhodnějším ohniskem těchto snah se pak ukázalo být poražené Německo.

Bezprostředně po porážce nacismu se Spojenci dohodli na rozdělení Německa na tři okupační zóny: ruskou, britskou a americkou.

Země samotná však žádnými novými hranicemi rozdělena nebyla, pořád šlo o jednotné Německo, ovšem bez jakékoli politické moci nad svým územím – tu vykonávaly orgány vojenské okupační správy.

Podobným způsobem byl rozdělen také Berlín. Město sice došla výhradně sovětská armáda, Sovětský svaz však umožnil spojeneckým silám vstup do německého hlavního města. 5. června 1945 byla schválena Berlínská deklarace, jež vyhlásila převzetí vrchní autority nad Německem vítěznými mocnostmi, které přemohly nacisty.

Později bylo na de Gaulleho naléhání také Francouzům umožněno „urvat“ si kus německého území. Dostali ke správě Sársko a příslušnou část Berlína. Vznikly tak čtyři okupační zóny.

30. srpna téhož roku vznikl orgán pojmenovaný Kontrolní rada, jejímž prostřednictvím Spojenci vykonávali svrchovanou autoritu nad okupovaným územím. 1. ledna 1946 se začalo obchodovat mezi sovětskou a britskou zónou. Zpočátku šlo vše hladce, protože SSSR tehdy ještě „nestihl“ odmítnout dominanci dolaru Federálního rezervního systému.

Jakmile byl však tento Rubikon překročen, začala se situace rychle přestřehovat.

1. března 1946 – Churchillův slavný projev a počátek projevů nepřátelství ze strany Západu.

2. srpna 1946 – americký generál Lucius Clay ve Stuttgartu oznamuje nadcházející sjednocení dvou okupačních zón.

Kdo skutečně postavil Berlínskou zeď?

3. prosince 1946 – Spojené státy a Velká Británie podepisují v New Yorku dohodu o spojení svých okupačních zón. Na mapě Evropy se tak objevuje nová entita s podivným názvem Bizonie.

4. ledna 1947 – veškerý obchod mezi Bizonií a ostatními zónami měl nově probíhat výhradně v amerických dolarech.

A jaká měna se po celý rok 1946 užívala při transakcích v sovětské zóně? Říšské marky. SSSR žádné dolary nemá a pro Němce je přístup k nim ještě obtížnější. Proč tedy vyžadovat obchodování výhradně v dolarech? Znamená to totiž dvojí volbu. Buď se podřídí, nebo rezignovat na veškerý obchod mezi oběma částmi Německa.

5. března 1947 – prezident Truman v projevu před Kongresem načrtává tzv. Trumanovu doktrínu. Oficiálně začíná studená válka.

6. června 1947 – dochází k přijetí slavného Marshallova plánu.

7. února až 6. března 1948 – se v Londýně koná jednání šesti států (mocností), jehož se účastní USA, Velká Británie, Francie, Belgie, Nizozemsko a Lucembursko. Dospívají k rozhodnutí vytvořit na území tří západních okupačních zón německý stát.

USA s Británií se tak rozhodly rozetnout Německo ve dvě. Sovětský svaz se v reakci na to 20. března 1948 stáhnul z Kontrolní rady, která tím přestala fungovat. Západ už totiž orgán pro správu celého Německa nepotřeboval. Vytvářel nový německý stát. Poté se však událo něco poměrně zajímavého.

20. a 21. června 1948 proběhla v trojici západních okupačních zón měnová reforma, která velice nepatrně připomínala nájezd lupičů. Hitlerovy říšské marky byly nahrazeny Deutschmarkami.

Každý Němec si směl vyměnit 60 říšských marek v kurzu 1:1, 40 okamžitě, zbylých 20 marek pak o dva měsíce později. Polovinu svých úspor si směli vyměnit v poměru 1:10, ta druhá byla zmrazena na později, kdy ji bylo

možné směnit v kurzu 1:20. Důchody, mzdy, platby i daně však byly počítány v nové měně, a to v kurzu 1:1.

Právnícké osoby to měly ještě horší. Každý podnik dostal přiděleno 60 marek na každého zaměstnance. Všechny veřejné závazky ve starých markách však byly bez jakékoli náhrady smazány!

Tahem pera se tak zhruba dvě třetiny aktiv v bankách, investované do státních obligací, staly naprosto bezcennými. Odehrálo se jako na drátkách, takže celá reforma připomínala spíše dobře naplánovanou vojenskou operaci.

Německé marky byly potají vytištěny v Americe a bez varování uvedeny do oběhu.

Na chvíli se u toho zastavme.

Co myslíte, že se odehrávalo v zemi, v jejíž jedné polovině byla zavedena nová měna, zatímco v té druhé stále platila ta stará? Protože Němci mohli vyměnit své úspory jedinečně v kurzu 1:10 a 1:20, jaký byl pro ně další logický krok?

Samozřejmě že pokusit se utratit své staré marky kdekoliv, kde původní peníze ještě platily, což nutně znamenalo sovětskou okupační zónu. A přesně tak se také stalo. Němci se nahnuli do východní zóny směnit své staré říšské marky za zboží. Vyprázdnilí regály obchodů ve snaze zbavit se svých peněz.

Jak asi měla na tuto absurdní situaci reagovat sovětská správa? Musela uzavřít hranice své zóny a pokusit se zastavit příliv peněz, jinak hrozilo zhroucení celého hospodářství – vždyť obchody mohly být zcela vykoupeny. A právě na to také Západ spoléhal, že dojde k nepokojům a Sovětský svaz bude donucen „krvavě“ potlačit lidové protesty.

Hranice okupační zóny se samozřejmě zavřít daly, ale co si počít s Berlínem? Žádná zeď tam dosud nestála a město ještě nebylo rozdělené. A „jak už tomu osud chtěl“, měla peněžní reforma v Berlíně nabýt účinnosti o tři dny později než v Bizonii a francouzském sektoru, tedy 25. června 1948.

Jako by se někdo pokoušel Němcům nepříliš skrytě naznačit, co mají udělat – vzít své říšské marky na výlet do Berlína! Tam je totiž stále ještě berou.

A tak si to auta plná hotovosti z celého Německa namířila přímo do hlavního města. Spojenci a pro ně pracující Němci naštěstí pro cestu do Berlína přes sovětskou zónu museli mít zvláštní povolení. Co s tím? Sovětská vláda se rozhodla zakázat vstup do Berlína i průjezd do Berlína skrz svou okupační zónu. Obyvatelé západních sektorů města také měli zakázaný přístup do východní části města, kde hodlali vybiřít regály.

Toto tedy byla ona Stalinem vyhlášená „blokáda“ Západního Berlína.

Východoněmecká marka byla zavedena až mnohem později.

1. července 1948 předložili vojenští správci tří okupačních zón ministrům – prezidentům 11 německých spolkových zemí v jejich

jurisdikci tzv. Frankfurtské dokumenty. Podle rozhodnutí z Londýna měli Němci de facto dostat rozkaz k vytvoření nové národní vlády! Cizí mocnosti nijak netrápilo, že to bude znamenat rozdělení země i jejich obyvatel.

Budoucí Západní Německo zabíralo necelých 53 % území předválečného Německa a žilo na něm 62 % obyvatel země. Následující události už se odvíjely podle osvědčeného scénáře.

23. května 1949 byl oznámen vznik Spolkové republiky Německo (Bundesrepublik Deutschland). Stupeň nezávislosti zahraniční politiky, který byl tomuto loutkovému státu dopřán, je dobře patrný třeba z toho, že spolkové ministerstvo zahraničí vzniklo až 15. března 1951 a americká ani britská vláda nevyhlásily obnovení plné západoněmecké suverenity ještě další tři roky (24. června 1954).

Sovětský svaz mezitím ze všech bránil západním plánům na vytvoření německého státu jen v jedné části Německa, čímž by otázka budoucí státní struktury či německé neutrality zůstala bez odpovědi.

Moskva na vytvoření Západního Německa reagovala 7. října 1949 vyhlášením Německé demokratické republiky (DDR). Stalin však dva německé státy srdci Evropy nechtěl.

Proto 10. března 1952 předali Sověti Západu tzv. „Stalinovu nótu“. Tento dokument jasně ukazuje, že cílem sovětského vůdce nebylo vytvoření jeho „vlastního“ německého státu, ale sjednocení Německa, tak aby se Němci nemohli stát pouhou figurkou anglo-americké zahraniční politiky.

Sovětský svaz inicioval okamžitě vyjednávání o sjednocení Německa a svobodných volbách na celém jeho území, z nichž by vzešla jediná vláda, která by si do budoucna zachovala neutrální status. Asi netřeba dodávat, že Západ „Stalinovu nótu“ ignoroval.

Když narazíte na nějakého nevyděláního nebo naivního člověka, který bude chtít hovořit o vině za dlouhé rozdělení německého národa, připomeňte mu to. Západ vyjednávání mezi oběma „Němci“ zablokoval. A Západní Německo uznalo to Východní až v roce 1972, do té doby oba státy svou existenci neuznávaly ani neudržovaly diplomatické styky.

Zeptáte-li se moderního člověka, který své informace čerpá z „nezávislých“ médií, na rozdíly mezi Východní a Západní Německem, nejspíše v jeho odpovědi zazní něco o „totalitářství“. Jedno Německo prý bylo svobodné v tom, v čem to druhé nikoli. Když budete tlačit na odpověď o něco specifitější, asi se dozvíte, že výlučná vláda komunistické strany na východě Německa znemožňovala vytvoření stranického systému, vyvinutého na západě země.

To je však naprostá lež.

Už 10. června 1945 totiž sovětská vojenská správa v Německu ve své zóně schválila činnost demokratických stran i odborů.

Dokonce tak tímto krokem přešli Spojenci v jejich okupačních zónách. Čtyři strany vznikly hned v červnu a červenci 1945. V roce 1946 se dvě z nich sloučily ve Sjednocenou socialistickou stranu Německa (SED), která se posléze

stala stranou vládoucí. Mnohé čtenáře jistě bude zajímat, že stranický systém v zemi existoval až do konce NDR.

Hned první východoněmecký parlament, dočasná Lidová komora, měl 330 zastupitelů, z nichž v roce 1949-96 náleželo k SED, Liberální demokraté i CDU měli shodně 46 křesel, Národní demokraté 17 a Demokratická rolnická strana 15 mandátů. Zbylá křesla si rozdělily odbory a Svobodná německá mládež.

Kdyby snad někdo namítnul, že se jednalo o pouhou kaširovanou iluzi pluralismu a „krvežiznivý režim“ systém více stran záhy zdusil, byl by daleko od pravdy. Pokud totiž nazvete fraškou východoněmecký parlament, pak si toto označení stejně dobře zaslouží také všechny ostatní parlamenty světa.

Ve skutečnosti se totiž socialistické Německo a jeho stranický systém i nadále rozvíjely ruku v ruce. V roce 1986 sedělo v parlamentu 500 poslanců. Zastoupeno bylo deset frakcí pěti stran, odbory, Komsomol, Demokratický svaz německých žen, Kulturní svaz NDR a dokonce i Svaz vzájemné pomoci rolníků. Největší mediální konglomeráty dnes do mrzení omílají klíže o „agresivní Varšavské smlouvě“, což je však jen další zjevná lež.

Západ vytvořil NATO už v roce 1949, organizace zemí Varšavské smlouvy vznikla v reakci na to až za dlouhých šest let, v roce 1955. Tento vojenský blok byl navíc reakcí na militarizaci Evropy Západem. SSSR čekal s odpovědí na vznik NATO až do okamžiku, kdy se jeho členem stalo i Západní Německo.

Ve zvláštním prohlášení z 15. ledna 1955 dal Sovětský svaz jasně na vědomí, že vyjednávání mezi oběma německými státy o neutralitě pozbude smyslu, jakmile se jeden z nich stane součástí západního vojenského bloku. USA i Velká Británie záměrně vytvořily vojenskou hrozbu v Evropě. Počtebnou totiž pro své zájmy nepřírozenou situaci, kdy má rozdělený národ dvě vlády a dvě armády, které proti sobě chřestí zbraněmi.

Londýn i Washington to tak ostatně s oblibou praktikují znovu a znovu. S Indii a Pákistánem, v Irsku, na Balkáně nebo s Ruskem a Ukrajinou...

A tak se Západní Německo 9. května 1955 stalo členskou zemí NATO.

V odpovědi na tento krok se 14. května 1955 zrodila Varšavská smlouva. Dokonce i proslulá východoněmecká armáda, po dobu 34 let své existence jedna z nejlepších na světě, vznikla až poté, co „Spojenci“ nestoudně porušili dohodu z Postupimské konference v roce 1945, podle níž mělo být Německu zapovězeno budovat si vlastní ozbrojené síly. Bonn zřízení Bundeswehru ohlásil 12. listopadu 1955, ale Národní lidová armáda NDR byla zřízena až v roce 1956...

Kdo tedy má na svědomí rozkol v srdci Evropy po druhé světové válce i čtyřicetileté rozdělení německého lidu doopravdy?

Nikolaj Starikov, ruský historik

Anglický překlad článku N. Starikova *Who really put Berlin wall?* (<https://russia-insider.com/en/history/who-really-put-berlin-wall/ri21865>) vyšel na stránkách *russia-insider.com* 1. září 2018. Původní zdroj: *Oriental Review* (<https://orientalreview.org/2017/12/07/episode-20-put-berlin-wall/>)

Od našich přátel

U nás v Polsku není dobře. Pokles hrubého domácího produktu (HDP) ve druhém čtvrtletí roku 2020 je „pouze“ minus 7,7 %. Pokud to porovnáme se Spolkovou republikou Německo (přibližně pokles 10 %) a Spojenými státy (pokles 33 %), je to celkem dobré... Ale v Číně je to přibližně 3,5 % nárůst, ačkoli plány počítaly s asi 6,5 až 6,7 % za celý rok 2020.

Volební maraton v Polsku skončil. Ty poslední volby byly prezidentské. Současný prezident Dr. Andrzej DUDA (z krakovské univerzity na Právnícké fakultě) zvítězil za reakcionářsko-administrativní stranu Právo a spravedlnost. Tato strana nedávno vyhrála téměř všechny volby. Prezident získal 10,5 milionu hlasů, jeho hlavní protivník Trzaskowski - 10,0 milionů hlasů. Okolo 9 milionů Poláků je pasivních a nehlasovalo. Hlavní boj byl mezi reakcionáři z PaS (Právo a spravedlnost) a „liberály“ z Občanské platformy. Obě strany jsou třídně a politicky reakční, antikomunistické, protisovětské a protiruské, ale bojují o „koryto“ - jak říkají Poláci.

Reakcionáři PaS zvítězili, protože využívali ve velkém politickou korupci (další peníze) a měli masivní podporu katolické církve. Ale jejich vítězství je křehké a hledají podporu nejen mezi pasivními lidmi, ale také mezi liberály. Ztratili většinu v Senátu.

Rozpočtový schodek činí přibližně 104 miliard PLN (přibližně 20 miliard EUR).

Sociálně i politicky je napjatá situace. Lze očekávat růst cen. Vláda počítá s americkými základnami, na šesti základnách je již 5,5 tisíce amerických vojáků. Očekává se, že to bude až 20 tisíc amerických vojáků. V Redzikowo u Baltského moře je obrovská „protiraketová“ základna. V Poznani bylo postaveno velké předsunuté velitelské stanoviště americké armády s 200 jejich vysokými důstojníky. To vše je namířeno proti Rusku a na obranu nadvlády polských korporací.

Zbigniew Wiktor, 4. září 2020

Dotaz: Dnes vystoupil prezident Lukašenko před dělníky závodu BELAZ (automobilní tahače). Ti ho vypískali.

Odpověď: Jako vždy, média zveličují měřítko události. Situace v Bělorusku je však skutečně vážná.

Dotaz: Bělorusko je považováno za zemi přátelskou Rusku. Proč to média neberou vážně? Nehovoří o špinavých TV kanálech, ale o státní televizi. Všichni jednomyslně křičí, že Lukašenko je tyran. Co se změnilo v myslích lidí, kteří tyto TV kanály kontrolují?

Odpověď: Kdo vládne v Rusku? To není vůbec Putin. Jsou to vlastníci přírodních zdrojů a velkých podniků. Poslechněte si, co říká bankéř Gref o našem školství a vůbec naší zemi. Obludná ředitelka, která by slušela spíše otevřenému nepříteli. Kdo proti ní protestuje? Státní televize? Nikoli. Při tom je podivné, že vedení státu se vůbec nechová laskavě k těm, kdo prosazují silnou státní moc. Probíhá boj mezi liberály – fašisty, kteří nám byli vnuceni v průběhu hybridní války a nacionalismy, vlasteneckými silami Ruské Federace. Tento boj probíhá již dlouho a nikdy se nepřerušuje. Média kontroluje liberální křídlo, nebo provládní struktury, které jsou v podstatě pseudoliberalní, přestože to maskují. Liberální média nyní potlačují média národně orientovaná. Klademe tomu odpor, ale naše síly nejsou rovné. Při tom je evidentní, že státní televize a ostatní média nebudou reagovat bez příkazu - znamená to, že dostaly příkaz.

Dotaz: Přemýšleli jste o tom, že by mohl jít o pomstu Lukašenkovi? 1. února 2020 ho navštívil ministr zahraničí USA Pompeo a teď nedávno ředitelka CIA Gina Haspelová. Hovořil s ním 4 hodiny. Téměř se objímali. Pro Putina to bylo zřejmě protivné. Američané trvale všem něco slíbují a nic z toho nesplní. Ale my neslibujeme, avšak dáváme. Odpovědi je však takový nevědek. Může to být příčinou útoků médií na Lukašenko?

Odpověď: Pompeo byl čtyři hodiny v Bělorusku, ale s Lukašenkem hovořil chvíli, méně než s opozicí, s jejímiž představiteli jednal o stavu lidských práv v Bělorusku. Lukašenko nemůže opozici ani cítit. V důsledku toho kandidovala do voleb prezidenta Tichanovská. Šlo spíše o políček Lukašenkovi, než o přátelskou návštěvu.

Dotaz: Po návštěvě Pompea připlul do litvského přístavu Klaipėda již druhý tanker s americkou ropou pro Bělorusko. V USA vytvořili speciální ropný mix (Bílý orel), který je možné zpracovat v běloruské rafinérii. Nešlo tedy o pouhou návštěvu, ale konkrétní misi. Nešlo tedy o pomstu Bělorusku za tento obrat na stranu USA?

Odpověď: Poté co jsme přestali dodávat ropu Bělorusku, neměl Lukašenko příliš mnoho voleb. Bez ropy by se zastavily rafinérie a v důsledku toho i další běloruské závody. Lukašenko o tom hovořil s Putinem. Tehdy mu řekl: nechci před vámi 1. 12. 2020 klečet na kolenu. Myslím si, že proti Lukašenkovi se hrála dvojí hra. Nemyslím, že na úrovni prezidenta, ale byly zde síly, které mohly tuto hru rozehrát bez vědomí Putina Trumpa a Lukašenka. Rusko chce zvýšit ceny ropy a ropu pro Bělorusko. Naše společnosti jsou ve skutečnosti nadnárodní a nikoli pouze státní. O zvýšení cen usilují nejen ruští, ale i světoví podnikáři těchto společností. Nikdo mohl zatlačit i na Putina a donutit ho k souhlasu se zvýšením cen i s pozdějším přerušением dodávek. Možná, že se Lukašenko spletl. Místo toho, aby zatlačil na Rusko přímo, souhlasil s americkým návrhem.

Dotaz: Mohlo jít o dohovor mezi Kremlem a Bílým domem? Jedni chtějí, aby se Lukašenko vzdal státních podniků, druzí se ho chtějí zbavit, aby nepřipomínal SSSR.

Odpověď: To připouštím.

Dotaz: Vy se znáte s Lukašenkem, jezdil jste na volby. Jste velmi autoritativní voják. Setkával jste se s velením běloruské armády. Jsou běloruští generálové spokojeni s Lukašenkem? A co ostatní občané? Podporují ho, či nikoli?

Odpověď: Naprostá většina všech vrstev obyvatelstva vždy podporovala Lukašenko. Nespokojenost se neprojevuje v politice, ale v každodenním životě a to i v armádě. Po podpisu smlouvy o „Svazovém státě“ bylo na základě mého návrhu vytvořeno kolegium obou ministerstev obrany. Vojáci vždy usilují o upevnění ozbrojených sil. Neslyšel jsem žádné protesty. Nespokojenost vyjadřovali pouze v osobních rozhovorech. Například, proč nerozmístujeme v Bělorusku naše vojenské základny, proč tam jsou pouze dva strategicky důležité objekty? Byly porovnávány platy,

dávky atd. Byly vznášeny námitky vůči Rusku. Ve volbách ale všichni volili Lukašenko.

Totéž jsem zjistil i při svých cestách po Bělorusku. Zemědělcům vadilo pouze to, že jejich produkty jsou levnější v Polsku nebo Rusku. Bylo třeba vysvětlovat, že země potřebuje valutové rezervy. Na rozdíl do Ruska,

Bělorusko vyváží kromě zemědělské, i technickou produkci do světa i Evropy.

To je velká výměrnost.

Bělorusové si jsou toho vědomí, ale nějak si toho neváží. Pokoušíš se jim říci – máte bezplatné školství, podívejte se, kolik Lukašenko do něho vkládá. Zdravotnictví je rovněž bezplatné a na rozdíl od Ruska se rozvíjí. Totéž platí i o zemědělství. Lid je s jeho sociálněekonomickou politikou spokojen. Neváží si však toho. Považuje se to za normální. Nechápu, proč by si toho měli vážit. Nespokojenost vždy existuje, lidé jsou vždy s něčím nespokojeni. Lidé nejsou proti Lukašenkovi politice, ale proti jejím některým aspektům a chybám.

Dotaz: Kolik platíme Bělorusku za to, že je nárazníkem mezi Ruskem a NATO? Vždyť Bělorusko má velkou, silnou armádu, jednu z nejlepších v Evropě.

Odpověď: Platíme za dva objekty. Za „Systém protiraketové výstrahy“ a za „Objekt zajišťující spojení s jadernými ponorkami ve světových oceánech“. V Bělorusku je proto nejvhodnější místo.

Dotaz: Nyní je mně jasné, že Putin se Běloruska nemůže nikdy vzdát. Vzdát se spojení s ponorkami by znamenalo škrtnout veškeré úspěchy v obranném sektoru.

Odpověď: Bělorusko i svou formální neutralitou ve vztahu k NATO kryje moskevský strategický směr. Zejména v oblasti protivzdušné obrany. Protože za ministra obrany Serduko va jsme na tomto směru zničili všechno, zlikvidovali jsme i Moskevský vojenský okruh. Bělorusko nás nyní chrání svým tělem. To zaprvé. Zadruhé - Bělorusko svou politikou demonstrativní neutrality, tlumí rostoucí hrozby. Zatřetí - blízko máme Kaliningradskou skupinu vojsk. Je tam základna vojenského námořnictva, vojenské letectvo i pozemní vojsko. Pouze z Běloruska máme v případě skutečného ohrožení možnost, probít na hranicích Litvy a Polska úzký koridor. V případě útoku na Kaliningradskou skupinu můžeme přes tento koridor zajistit podporu. Navíc i letectvou z území Běloruska. Vyhodnotit toto válčiště je složité.

Dotaz: V čem spočívají strategické a taktické chyby Lukašenka, které vedly k současné krizi?

Odpověď: Jaké strategické chyby se Lukašenko dopustil? Na rozdíl od nás a všech bývalých států SSSR má Lukašenko své vojenské rezervy. Všichni občané z této rezervy jsou zařazeni do systému teritoriální obrany. Jsou to potenciální partyzáni. Je to echo minulých válek. Má bojeschopnou armádu a s námi má i společné plány. Pokud NATO zaútočí na Bělorusko, okamžitě se tam přesunou naše vojska, zejména válečné letectvo. Problém je v tom, že my i oni se připravují na válku, ke které pravděpodobně nedojde. Hybridní válka, která již běží, je něco jiného. Nikdo se na ni nepřipravoval. Nepřítel je připraven útočit, poskytnout politickou moc svým lidem. Ani my, ani Bělorusko nemáme obrannou teorii hybridní války, žádnou strategii a taktiku jejího vedení. Neexistují žádné struktury, které by sledovaly průběh této války a vypracovávaly by opatření, jak této válce čelit. V tom spočívá jeho strategická chyba.

V Rusku to rovněž nechápu a chápat ani nechťejí. Co znamená rozbití SSSR? Kdo ho rozbil? Jak ho rozbíjeli a co bylo základem rozbití. Tato vojenská operace proběhla před třiceti lety a my jsme dosud tuto porážku neanalyzovali a plány protiútoků nevytvořili. Již jsem uvedl, že SSSR neprohrál v oblasti vědy, nebo průmyslu. Prohrál na trhu dřínů, žvýkaček a salámu. Teorii sociálního programování, která získala v roce 1966 Nobelovou cenu, nevěnovalo sovětské vedení pozornost. Teorie však objasňovala jak přetvořit lidské vědomí, odvést pozornost od kosmu, od velkých vědeckých a průmyslových cílů a převést ji na konzumerismus. Vyměnili jsme kosmos za chladničku.

Dotaz: Noví generálové – to jsou sociální psychologové a současným válčištěm jsou

sociální sítě. Není tam střelba, ani útoky bojovými plyny, zato kulky dopadají přímo do mozků. U nás tomu nevěnuje nikdo pozornost?

Odpověď: Zcela pravdivé. Tajné služby vždy monitorují situaci u sousedů. Včetně Běloruska. Analyzují, sledují situaci. V první řadě však analyzují osobnost vůdce, na kterého je připravován útok. Lukašenko má mnoho pozitivních vlastností, například rozhodnost. Nebál se

nikdy rozhodných kroků, nechal sestřelovat bezpilotní letouny a balóny. Měli jsme radost, jak měnil ministry v běloruské vládě. Donutil k návratu letadlo, ve kterém se snažili uprchnout zlodějšti ředitel podniků. Je to dobré v obyčejné praxi. V hybridní válce to však hraje negativní úlohu.

Západní protivníci se rozhodli, že ho budou provokovat. A to prostřednictvím své agentury v Bělorusku. Jeho hlavní chyba spočívala v tom, že položil důraz na administrativní řízení a digitalizaci ekonomiky. Nepracoval s obyvateľstvem. Nevytvořil své vlastní motivační jednoty, ve kterém by byla posuzována a vytvářena politika.

Potlačil jakoukoli diskusi. Nevytvořil síly, které by vypracovávaly vnitřní a vnější politiku. Všechno dělal sám. Zůstal proto i nyní osamocen. Proto je nyní všechno spojováno pouze s ním. Sám nemůže bojovat proti všem. Podle mě úderům, i když nebudou příliš silné. To, že ho volilo 80 % voličů je pravda – před volbami sám žádal volební komisi, aby uváděla pravdivá čísla. Tato masa však není organizována. S ní nikdo nepracoval. Jeho protivníci - 8 opozičních stran se však dokázali spojit k organizaci protestních akcí. Proti „měkčké síle“, kterou proti tobě používají, jsou bezmocné silové a administrativní metody.

Dotaz: Lukašenko po svém zvolení prezidentem v roce 1995 nejdříve navštívil USA. Americký byznys se tehdy zaměřil na Bělorusko. Všechno bylo dobře do roku 2006, kdy proběhly další volby. Tehdy na něj jeho přátelé uvalili sankce. Co se stalo za těch deset let, ve kterých USA přešly od lásky k nenávisli?

Odpověď: Nejdříve o Američanech. Nemají přátele ani bratry. Mají pouze své zájmy. V roce 1995 vyjel Lukašenko na zasedání VS OSN. Iniciátorem setkání s prezidentem USA bylo ministerstvo amerického zahraničí. Lukašenko o audienci nežádal. USA jsou však velmoc. Setkání s prezidentem USA považuje většina politiků za velké štěstí. Lukašenkův předchůdce Šuškevič se s prezidentem USA setkal a mnoho mu nasliboval. Lukašenko chtěl tyto sliby zkorigovat. Lukašenko dokonce řekl, že strategickým partnerem Běloruska je Rusko.

Multipolární politika – je realitou současnosti. Po celou dobu se Lukašenko přátelil se všemi státy NATO, ale nikoli s organizací samotnou. Bělorusko nemá žádné energetické, ani jiné suroviny. Musí si na sebe vydělávat exportem svého zboží, zejména zemědělských produktů a vysoce technologické průmyslové produkce. Vést v takové situaci s někým spory nemá smysl.

Dotaz: Různé internetové zdroje tvrdí a dokonce ukazují nějaké snímky, že se k běloruským hranicím blíží kolony vozidel Ruské národní gardy. Je však pravda, že Rusko může podle platných smluv vyslat do Běloruska vojska pouze v případě vnější hrozby. Může být Bělorusko ohroženo státy NATO? Například Polskem nebo Litvou? Pomůže Putin Bělorusku nebo ne?

Odpověď: Dnes je to těžké předvídat. Rusko by mohlo přijímat krajní opatření. Dnes nevíme, jaká opatření přijme Lukašenko a co učiní Rusko. Podle médií jednal Putin s Lukašenkem již dvakrát. Pro Rusko je intervence složitá. Na Rusko bylo již tak uvaleno mnoho sankcí. Lukašenko má rovněž složitou volbu. Buď bez násilného zásahu zvítězí kontrarevoluce, nebo násilně zasáhne – pokud možno bez krveprolití.

Tento scénář jsme mohli zaregistrovat v Jugoslávii. Navštívil jsem Bašara Asada, když začala barevná revoluce v jeho zemi. Viděli jsme, k čemu došlo na Ukrajině. Scénář je všude stejný. Nejvýznamnějším prvkem tohoto scénáře hybridní války je krveprolití. Musí být prolita krev. Zní to paradoxně, ale to, že

v Bělorusku dosud neteče krev, je zásluhou tvrdých zásahů silových struktur. Ty zabránily budování barikád a ostrým střelbám. Rozbité nosy nejsou ničím v porovnání se stovkami mrtvol. Je to Lukašenkův úspěch.

Chápu, že za vším stojí USA. Mají své cíle. Ovlivnit Rusko, včetně zastavení plynu a ropy po ropovodu „Družba“. To je jejich strategický zájem – donutit Evropu, aby akceptovala jejich břidlicový plyn. Navíc – do běloruské ekonomiky vstoupila aktivně ČLR a zničit čínský vliv, je hlavním úkolem USA a to v kterémkoli bodě planety.

Existuje řada důvodů, pro americkou intervenci do Běloruska. Převrat má uskutečnit vnitřní opozice. Hlavním realizátorem politiky USA v Evropě je Polsko. Pokud se převrat v Bělorusku nepodaří, Polsko může být využito k ozbrojené provokaci. Tehdy ovšem Rusko získá nejen právo, ale i povinnost intervenovat, díky smlouvě s Běloruskem.

Dotaz: Lukašenko má prostý způsob, jak zachránit zemi a dokonce zůstat u moci. Dávno se hovoří o vytvoření svazového státu Ruska s Běloruskem. Proč k tomu dosud nedošlo?

Odpověď: Idea jednotného státu se objevila v okamžiku, když v roce 1996 Jelcin prohrál volby. Tehdy jsem viděl, jací lidé byli jeho spolupracovníky. Ti předkládali nejhloupější ideje a byli ochotni učinit cokoli, aby přetáhli na svou stranu část voličů. Byli ochotni slíbit obnovu SSSR, jen aby Jelcin získal alespoň 15 % hlasů. Ostatní mohli zfalšovat. V dubnu 1996 vyšli s návrhem, že postupně obnoví Sovětský svaz a začnou svazkem s Běloruskem. Zde se pak objevilo společné prohlášení obou prezidentů.

Tehdy jsem se setkal s Lukašenkem a Pavlem Borodinem, který měl provést spojení obou států. Zeptal jsem se jich, co to znamená „Svazový stát“. Takový stát nemá precedent. Zatím se to nikomu nepodařilo. Ani Iráku, Egyptu a Sýrii, ani Bosně a Hercegovině. Bez rozpracování teorie to nepůjde. Je potřeba určit cíl. Ptal jsem se Lukašenka, ten odpověděl, že tuto myšlenku předložilo Rusko. Ať Rusové vytvoří teorii. Prosil jsem Lukašenko, aby vyslal svého ministra zahraničí Antonoviče do naší Akademie geopolitiky a načrtnout obrysy svazového státu. Borodin, který byl pověřen organizací, souhlasil. Pak vedení Ruska rozhodlo, aby tato iniciativa byla ukončena.

Proto nyní nemáme nic, ani úkoly, ani ideologii. Byl to mrtvý projekt, navržený pouze ke zvýšení Jelcinovy popularity před prezidentskými volbami.

Dotaz: Před posledními volbami prezidenta se šířily fámy o tom, že Putin může vyhlásit svazový stát, stát se jeho prezidentem a začít obnovovat SSSR. Zdá se, že pohádka o obnově Sovětského svazu byla přesunuta z devadesátých let do naší doby. Myslíte si, že svazový stát nikdy nevznikne?

Odpověď: Je tomu tak. Za Jelcinovy vlády probíhala zasedání. Některých jsem se sám účastnil. Nejdříve prosazovalo Rusko společnou měnu. Neřekli však jakým způsobem, nevěděli, jak spustit složitý ekonomický mechanismus - dosud to nikdo neví a ani o to neusiluje. V podstatě, kromě představitelů armády, prostřednictvím těchto komisí nikdo nic neučinil. My jsme vytvořili jediný obranný prostor. Vytvořili jsme společné kolegium. V podstatě je to jednotný generální štáb. Nedokázali jsme však rozhodnout o jediném problému – kdo se stane v případě napadení vrchním velitelem. Radil jsem Jelcinovi, aby předal pravomocí vrchního velitele Lukašenkovi.

Protože bránit svou republiku a připravovat své ozbrojené síly může pouze ten vůdce, proti jehož zemi bude nanesen první úder. Jelcin nejdříve souhlasil, ale potom mu to jeho poradci rozmluvili, namluvili mu, že vrchním velitelem musí být on. Tato otázka není dosud vyřešena – ostatní všechny byly.

Na závěr uvedu. Pokud události v Bělorusku nabudou dramatický spád, dojde ke smrtelnému úderu proti Bělorusku a k likvidaci všech výměrností, kterých bylo za vlády Lukašenka dosaženo. Nejen to, bude to i smrtelný úder bezpečnosti Ruska.

Leonid Grigorjevič Ivašov

20. 8. 2020, *www.Izborskij klub (Изборский клуб)*

Generálplukovník v. v. Leonid Grigorjevič Ivašov je předseda Akademie geopolitických problémů v Moskvě. V letech 1976-1984 byl asistentem ministra obrany SSSR Ustinova. V letech 1996-2001 byl náčelníkem Správy pro vojenskou mezinárodní spolupráci Ruské Federace.

Přeložil Karel Kluz

Některí lidé, navzdory pokračujícímu nebezpečí koronaviru a navzdory hnevu, averzi či strachu vůči „onomu muži“, možná aspoň jedním okem či uchem sledují mezinárodní vztahy. Pokud ano, a usilovně, možná se jim líbí, když slyší nezvyklý zvuk trháni. Mohl by pocházet z posledního vývoje, nikoli nezvratného či dokon-

Rozpady a úniky

ného, a přesto nepopíratelného, z bolestného zpřetrhání onoho věčného bratrství mezi Německou spolkovou republikou a jejím velkým mecenášem, chlebozárcem a ochráncem, USA, zdánlivě neznitelného spojení, upevněného po druhé světové válce?

Jedno klíčové dějiště tohoto procesu ale, hladina nebo hlubina Baltského moře, je tiché. Supění speciální švýcarské lodí, jež pložíla přes 1000 kilometrů podvodního plynovodu z Ruska do Německa, pojmenovaného Nord Stream 2, teď utichlo. K dosažení jejího cíle zbývalo pouhých mizerných 150 kilometrů, když Washington naplnil značně nediplomatické hrozby, jež vyštěkl tehdejší americký velvyslanec Richard Grenell (dříve komentátor pro TV Fox a Breitbart): jakákoli firma pomáhající s potrubím bude odsouzena k sankcím tak těsným, jaké byly použity proti Rusku či Kubě, Venezuele a Íránu. K překvapení a vzteku Angely Merkelové a mnoha německých podnikatelů k tomu opravdu došlo. Uvalené škrtící sevření bylo až příliš dusivé, švýcarští námořníci zastavili stroje a vrátili se domů do Alp a jediná ruská loď, vybavená pro tuto činnost, potřebuje údržbu a opravu a kotví v doku ve Vladivostoku. Mnozí komentátoři viděli tento *Verbot (zákaz)* coby urážku Německa a úder, ne ekologii, ale prodej většího množství štěpného plynu z USA a také poškození nebo rozvrácení ruské ekonomiky.

V městě Büchel je kolem dvacet amerických atomových bomb, vedle německé základny s letouny Tornado, připravenými je okamžitě po výstraze nést a shodit. Každá z nich je mnohem horší než ty shozené na Hirošimu a Nagasaki. Tyhle bomby jsou katastrofické zbraně i pravděpodobně terče. V roce 2010 Bundestag velkou většinou vyzval vládu, aby „účinně zapracovala na dosažení odstranění atomových zbraní USA z Německa“. Ale vláda nic takového neudělala a každoroční demonstrace v Büchelu byly okázale přehlíženy, a to

až do 2. května, kdy jeden přední sociální demokrat (jehož strana je ve vládní koalici) tento požadavek zopakoval - a u nových šéfů své strany překvapivě našel souhlas, což bylo také znakem, že se spojení rozpadá. Bude samozřejmě třeba mnohem víc, aby byl uzavřen

Büchel nebo gigantická základna v Ramsteinu, evropské přenosové stanice pro veškeré útoky amerických dronů (a protesty pokračují).

Trump potom v červnu vyhlásil plány na stažení 9 500 amerických vojáků z Německa, z celkového počtu 35 000. Mělo to být potrestání Německa za odmítnutí vydat 2 % HDP na zbrojení, jež NATO (a Trump) požadovalo, a za vydání pouhých 1,38 %. To je také obrovská halda eur, ale porušilo šéfovy rozkazy! Nebo to byla pokuta útlocitného pana Trumpa poté, co paní Merkelová odmítla jeho pozvání na summit G7 ve Washingtonu a narušila tak kampaň coby nástroj, jímž by se mohl okázat coby „světová postava“?

Ať už byly důvody jakékoli, „Atlantisté“ v Berlíně, kteří střeží vazby na Washington, byli šokovaní a zděšení. Jeden špičkový poradce zanařikal: „To je naprosto nepřijatelné, zvláště proto, že ve Washingtonu nikdo neuvažoval o tom svého spojence v NATO, Německo informovat předem.“

Mnozí by je rádi viděli odejít; nemilují ani Trumpa ani jednotky Pentagonu v Německu od roku 1945, a to víc než kteroukoli jinou zemi. Ale jejich radost trvala jen krátce; Büchel ani Ramstein nebudou uzavřeny a vojáci neodletí domů, ale do Polska, nebezpečně blízko ruské hranice, čímž ještě zvýší nebezpečí tragické - jestli ne konečně - globální katastrofy.

Problémy tu byly dokonce i pro slabšího partnera; většina veřejného mínění těsně před volbami držela Německo mimo války v Íráku i letecké bombardování Libye. Následoval ale svého vůdce při bombardování Srbska, přidal se k ostřelování Afghánistánu, podřídil se embargové blokadě Kuby, Venezuely a Ruska, sklonil se vůči tlaku odříznout Írán od světových obchodních trhů a podporoval USA téměř ve všech sporech s OSN.

Kam mohla vést nezávislejší cesta? Mohou se někteří vůdci odpoutat od nebezpečných protiruských, protičínských kampaní v USA ahle-

dat nové uvolňování? Je to víc než sen?

Mnozí se silnými svaly a vlívně raději usilují o to, aby Německo, těžká váha v Evropské unii, vedlo kontinentální vojenské síly, připravené a ochotné udeřit v jakékoli zámořské oblasti, stejně jako v době císařství, a neodmyslitelně - jimi tak, jako v době pozdějšího *Führer-*

ra, zamířit přímo na východ, kde se jeho válečníci už horlivě zapojili do manévru NATO podél ruských hranic. Ať už bude cílem cokoli, ministryně Kamp-Karrenbauerová, předseda vládnoucí CDU, nepřestává požadovat stále ničivější bombardéry, tanky, ozbrojené drony a vojenské roboty. Čím víc, tím líp! Znepokojivým vzpomínkám na události, jež skončily přesně před 75 lety, se vyhnut nelze!

Takové noční můry teď dostaly novou dávku steroidů. Jeden z oněch „prokletých informátorů“, kapitán elitního, přísně tajného velitelství zvláštních sil (KSK), vynesl na veřejnost, že jeho firma je přečpaná nacistickými memoáry - a nadějami. Když byl ve službě, byla od něj požadována slepá poslušnost, ale veselě večírky po službě, abyste nebyli vyobcováni, téměř vyžadovaly, aby se křičelo *Sieg Heil* a zdravilo hitlerovsky napřaženou pravíci. Potom se přišlo na to, že jeden neuniformovaný Hitlera milující příslušník měl doma na zahradě schované vojenské zbraně, munici a 62 kilo výbušnin - a vypukl skandal. Kamp-Karrenbauerová vyjádřila naprostý šok a vydala seznam šedesáti opatření k odstranění takových „úchylek“ „železným smetákem“. Cynici připomněli, že její předchůdkyně Ursula von der Leyenová (teď šéfkyně Evropské unie), když čelila podobným šokům, také chtěla „železný smeták“. Zdálo se vhodným mít takový nástroj v každé době po ruce.

Cyničtí historici připomněli, že Bundeswehr, západoněmeckou vojenskou sílu, nejprve vedl Adolf Heusinger, jenž už v roce 1923 nazval Hitlera „...mužem, jehož vyslal Bůh, aby vedl Němce“. Pomáhal plánovat strategii téměř každého nacistického *blitzkriegu* a nařídil zastřelení tisíců civilních rukojmí v Rusku, Řecku a Jugoslávii.

Když byl prosazen do křesla Státního vojenského výboru NATO ve Washingtonu, jeho nástupcem byl Friedrich Foertsch, jenž nařídil zničení prastarých měst Pskov, Puškin a Novgorod a podílel se na geno-

„Myjte si ruce, mozky vám vymyje ČT“

Na jednom z transparentů účastníků demonstrace na pražském Staroměstském náměstí 18. října 2020 jsem zaznamenal: „Prosím, umyjte si ruce. Mozky vám vymyjeme my z České televize!“ Covid-19 jakoby některým lidem otevíral oči.

Fandím takovému poznání, i když ten den byla na „Staromáku“ podivná směska lidí nejrůznějších politických názorů, navíc promíchaná s „primitivní“ ze spodiny sportovních „pseudofans“. Petarda ani dělobuchy karanténní opatření nikdo nezmění. **I. T., Kladno**

cidním obležení Leningradu. Jeho následovníkem byl Heinz Trettner, velitel oddílu v bombardovací Legii Condor, jež ve španělské občanské válce zničila Guernicu. Po penzionování nebo úmrtí posledních nacistických generálů jejich nástupci zachovávali tradice „vlásteckého“ nacistického Wehrmachtu, pokud bylo možné, aby příliš otevřeně nepoplašili západní podporovatele, živatele a ochránce.

Ale předvěsti a signály začaly být příliš alarmující, s rasistickými a fašistickými útoky často končícími chladnokrevnou vraždou - křesťansko-demokratického činovníka, který byl příliš „přátelský k imigrantům“, zabitím devíti lidí v baru Hookah, střelbou v synagoze, zapálením auta aktivního antifašisty, neustálými útoky na lidi, kteří vypadají příliš „cize“.

V jednom případě za druhým to dokazovalo, jak podivně složité je pro policii najít viníky, nebo pro soudy je potrestat, když tajemné nitky vedly k samotným orgánům zodpovědným za sledování takových fašistických skupin. Vojenská policie dlouho věděla o těchto neuniformovaných elitních jednotkách s ukrytými výbušninami i o jejich zázemí. Požár auta v Berlíně spáchala fašistická skupina, jejíž vůdce byl spatřen v baru, jak hovoří s policajtem, který měl hledat stopu. Když byl rok předtím v Hesensku zavražděn majitel kavárny, imigrant, jeden z devíti takto zabitých, seděl u sousedního stolu tajný vládní špión. Ale hesenská vláda jeho veškerý výslech zablokovala a důkazy byly před vyšetřováním skartované nebo uzamčené. Tehdejší ministr policie se později stal mocným hesenským premiérem - a je jím dodnes.

Počátkem července se Hesencané dostali do titulků znovu. Devětadvacetiletá Janine Wisslerová, státní šéfkyně Die Linke (a místopředsdkyně celonárodní strany), dostala dopisy ohrožující její život, podepsané „NSU 2.0“. Národní socialistická unie, NSU, byl název použitý nacistickou skupinou, jež spáchala devět

výše zmíněných vražd. Takové hrozby vůbec nejsou neznámé předním levičákům, ale zprávy tentokrát obsahovaly informace o Wisslerové s jen jedním možným zdrojem: počítačem místního policejního oddělení ve Wiesbadenu. Teď bylo oficiálně přiznáno, že policie i další instituce, pověřené ochranou obyvatelstva, jsou prostoupené ultrapravicovými síťmi. Federální ministr Seehofer, pověřený vedením těchto institucí, nakonec přiznal, že jsou mnohem nebezpečnější než „levicová extrémisté“, kteří byli v minulosti vždy oblíbenými terči. Slíbil, že teď budou přijata striktní opatření; staré „železné kostě“ je opět vytaženo z komory...

Zatím, koštětem nedotčena, je Alternativa pro Německo (AfD) legální stranou, zastoupenou ve všech zákonodárných sborech i v Bundestagu, se členy činnými na všech vládních úrovních, a zároveň zachovávající osobní vazby na všechny sítě poloilegálních pronacistických skupin. Naštěstí poslední hrubé chyby AfD, bagatelizování koronaviru a osobní spory mezi otevřenými pro-fašisty a těmi, kteří dávají přednost důstojnějšímu, demokratičtějšímu vzezření před zjevným pobuřováním, přinesly AfD odliv voličů - už spadla ze 13 na nějakých 10 %. A to navzdory překvapivému objemu doby „objektivního“ povídání, poskytnutého soukromými i státem vlastněnými sdělovacími prostředky.

Německo, jež překonává pandemii koronaviru lépe než většina zemí, bude brzy čelit obrovským ekonomickým problémům, s katastrofálním ohrožením mnoha obyvatel. V roce 2021 také čelí spolkovým i mnoha státním volbám. Najde se účinná opozice vůči rostoucímu rasismu, militarismu, všudypřítomnému dozoru a politickým kontrolám? Na obzor se možná schyluje ke tvrdým střetům v domácí i zahraniční sféře. Otočí jejich výsledek Německo doprava, nebo je možné, že doleva?

Victor Grossman (překl. Vl. Sedláček) 12. 7. 2020, Berlin Bulletin č. 178

Jak vnímáte návštěvu předsedy Senátu ČR Miloše Vystrčila na Tchaj-wanu?

Čím menší osobnost, tím drzeji se dere do popředí. Nemyslím na tělesnou výšku, ale na malost intelektu. Takový ke všemu ochotný snaživec si neuvědomuje, že první řady vždy dopadly špatně, ať šlo o bitvy reálné, nebo intelektuální. Inu, Tajvanec za žvanec!

Jedná se z Vystrčilovy strany o odvahu nebo nezodpovědnost?

Ani o jedno, ani o druhé. Odvahu nepotřebuje, domnívá se totiž, že za ním stojí Velký Bratr a že ho podrží, až ho poženu s keserem. Jenže Velký Bratr má jiné plány a na nějakém skrčkoví mu nezáleží. Ukázal ses na moment na forbině a teď táhni mezi odložené kašpárky.

Nezodpovědnost? Loutkovodiči ho určitě ujistili, že v případě malery převezmou odpovědnost za něho. To se však v pimprlovém divadle nestává. Vystrčil se jistě domnívá, že když vystrčí na Čínu neoholenou tvářičku, celý svět strne údivem i obdivem. Nepochopil, že na Čínu vystrčil spíše svou zadní tvářičku. Takových tvářiček však Čína za tisíciletí viděla dost, aby ji nějaká figurka zaskočila.

Jak vnímáte českou zahraniční politiku a kdo ji vlastně řídí?

Nominálně to, co nazýváte českou zahraniční politikou, řídí Černínský palác. Ten už zažil ministrů! A mimo jiné právě z něj utíkal před Rudou armádou K. H. Frank.

Nitky samozřejmě vedou jinak. Kam? To by nám neřekl ani slavný český loutkář Matěj Kopecký!

Tajvanec za žvanec!

Rozhovor s básníkem Karlem Sýsem

Jak bude Čína reagovat na tuto návštěvu? Může to ČR ekonomicky poškodit?

Čína je a vždycky byla velmoc. Mistr Sun by možná poradil, ať na nějakého zbrojnoše v cizích službách vystrčí zadnici. Nebo naopak: aby vzala zemi, odkud byl vyslán, pod krkem.

Potíž je v tom, že naše země jako taková vždycky měla s Čínou nadstandardní vztahy. Vždyť jenom na Zpěvech staré Číny vyrostl nejen český básník první velikosti! Poezie dnes v Česku, na rozdíl od Čech, už nic neznamená. Ale snad Česko dostane strach aspoň o fotbalovou Slávii, když už ne o automobilky, elektrárny a tvrdé jüany. Snad si uvědomal, že v zápase na život a na smrt, který právě odstartoval, Česko nikdo nebude šanovat, natož bekovat. Nebo je tu pravděpodobnost, že Protektorát měl splnit jistou úlohu, o níž není radno hovořit nahlas. Ostatně nárazníkové státy patří k vyhledávaným artiklům mezinárodní politiky za všech dob a režimů.

Ať tak či onak, Čína stejně jako slon na nic nezapomíná.

Na návštěvě Evropské Unie, mimo jiné v sousedním Německu, byl minulý týden čínsky ministr zahraničí Wang I. Německo si vážilo návštěvy čínského ministra zahraničí a projevovalo mu úctu.

Němci jsou a zůstanou Němci. Němci si dokonce i za Hitlera považovali Stalinova Ruska. A vůbec jakéhokoli

Ruska. Buď byli jeho spojenci, nebo z něj měli setsakramentský vitr.

Velcí si váží velkých, jen pidimužici se domnívají, že když kopají obry do kotníků, že je obří nezašlápnou.

Jsou tedy Češi opět papežtější než papež?

Vždycky byli, jsou a bohužel i budou. Jen jednou ve svých dějinách se dokázali vzmužít a hnali papežence z českých luhů i hájů.

Ale jinak stačilo, aby papež, a nejen papež, mrkl jedním okem a hned se rozmrkali, až přestali vidět i svou vlastní hanbu. Mistr Jan Hus stojí na Staroměstském náměstí bezmála jako na hanbě.

Nebude znamenat Vystrčilova cesta nakonec politický hrob pro Občanskou demokratickou stranu (ODS) v blížících se volbách?

Záleží na tom, jak dalece se například koronavirem a jinými metlami i metličkami podařilo vymést z českých lebek posledních zbytky vzduchu. Divák, který propadl ČT 24, už nepotřebuje nic víc než blábolivé mihotání obrazovky.

Jak vnímáte současný Senát? Onu vznešenou horní komoru Parlamentu České republiky?

Jako peněžozroutskou temnou komoru tzv. demokracie.

Radovan Rybák

(Karel Sýs je český básník, spisovatel, překladatel a novinář. V jeho tvorbě dominuje poezie, ale v posledních dvaceti letech se věnuje i české historii, satíře politického vývoje po roce 1989 a studii lidové slovesnosti. V roce 2018 ho vyznamenal prezident České republiky Miloš Zeman Medailí Za zásluhy I. stupně.)